

The background of the cover is a photograph of a castle perched on a rocky cliff overlooking a calm sea. The sky is filled with dramatic, colorful clouds in shades of blue, purple, and orange, suggesting a sunset or sunrise. The sun is low on the horizon, creating a bright glow and reflecting on the water. The castle has multiple towers with conical roofs and flags. The overall mood is epic and fantastical.

ÚTOK CHRABRÝCH

SÁGA ČARODĚJŮV PRSTEN – KNIHA ŠESTÁ

MORGAN RICE

Čarodějův Prsten

Morgan Rice

Útok Chrabrých

«Lukeman Literary Management Ltd»

Rice M.

Útok Chrabrých / M. Rice — «Lukeman Literary Management Ltd»,
— (Čarodějův Prsten)

V knize ÚTOK CHRABRÝCH (SÁGA ČARODĚJŮV PRSTEN – KNIHA ŠESTÁ) Thor pokračuje na své výpravě stále hlouběji do Impéria, aby znovu získal ukradený Meč Osudu a zachránil Prsten. Poté, co družinu zasáhne nečekaná tragédie v podobě ztráty jednoho z jejích členů, se Thor s ostatními semknou ještě více a společně čelí dalším nástrahám. Jejich cesta je zavede do nových exotických zemí včetně pustých Solných plání, Velkého tunelu anebo třeba Ohňových hor. Na cestě čelí nečekaným setkáním s přáteli i nepřáteli. Thorovy schopnosti se prohlubují, když prochází zatím nejtvrdějším tréninkem svého života. Bude je potřebovat všechny použít, jestli mají výpravu v pořádku přežít. Konečně odhalí, kam byl Meč odnesen a zjistí, že pro něj musí cestovat do nejnebezpečnější ze všech imperiálních zemí – do Země draků. Zpátky v Prstenu se zatím Gwendolyn zotavuje z traumatu a potýká se s hlubokými depresiemi, zatímco Kendrick a ostatní slibují bojovat za ni do poslední kapky krve, i když se šance na úspěch zdají být minimální. Dochází tak k jedné z nejslavnějších bitev historie Prstenu, když se spojené MacGilské a Silésijské armády pokouší o znovuzískání města a dobytí Andronicova tábora. Godfrey se během bojů ocitne za nepřátelskými liniemi, kde je odkázán jenom sám na sebe a musí odhalit, jak se stát bojovníkem svým vlastním, unikátním způsobem. Garethovi se stále daří zůstat naživu a unikat Andronicovým pokusům o jeho dopadení, zatímco Erec bojuje za záchranu Savarie a Alistair s přicházejícími Andronicovými hordami. Argon musí zaplatit vysokou cenu za to, že poruší hlavní pravidlo svého řádu a vloží se do lidských záležitostí, zatímco Gwendolyn se musí rozhodnout, jestli se zcela vzdá vlastního života, anebo přijme nový jako řádová sestra ve vzdálené Věži Útočiště. Thor v překvapivém zvratu děje nakonec zjistí, kdo je jeho otcem. Přežije Thor a jeho družina svou nebezpečnou výpravu? Podaří se jim znovuzískat Meč Osudu? Ubrání se Prsten nakonec imperiální invazi? Co se stane s Gwendolyn, Kendrickem a Erecem? A kdo je Thorův skutečný otec? Díky promyšlenému budování fantasy světa a charakteristikám postav je ÚTOK CHRABRÝCH epickým příběhem o přátelství a lásce, rivalitě a spolupráci, o rytířích a dracích, intrikách a politických

machinacích, o dospívání, o zlomených srdcích, o podvodu, ambicích a zradě. To vše je zasazeno do důkladně promyšleného fiktivního fantasy světa. Je to příběh o cti a odvaze, o osudu a předurčení, a také o magii. Je to fantasy, jež nás přivede do světa, na který už potom nikdy nezapomeneme, a které osloví čtenáře obou pohlaví a každého věku. Román má přibližně 70 000 slov. Knihy č. 7 až č. 17 jsou již rovněž dostupné!

© Rice M.

© Lukeman Literary Management Ltd

Содержание

KAPITOLA PRVNÍ	11
KAPITOLA DRUHÁ	15
KAPITOLA TŘETÍ	20
KAPITOLA ČTVRTÁ	24
KAPITOLA PÁTA	26
KAPITOLA ŠESTÁ	30
KAPITOLA SEDMÁ	32
KAPITOLA OSMÁ	36
Конец ознакомительного фрагмента.	39

ÚTOK CHRABRÝCH

(SÁGA ČARODĚJŮV PRSTEN – KNIHA ŠESTÁ)

Morgan Rice

Morgan Rice

Morgan Rice je autorkou epické fantasy ságy ČARODĚJŮV PRSTEN, která obsahuje 17 knih, podle USA Today je tato sága bestsellerem číslo jedna; podle USA Today jsou bestsellerem číslo jedna také její další ságy, jako jsou: série UPÍŘÍ ŽURNÁLY, obsahující prozatím 11 knih; série TRILOGIE PŘEŽITÍ, postapokalyptický thriller, skládající se zatím ze dvou knih; a také zbrusu nové epické fantasy série KRÁLOVÉ A ČARODĚJOVÉ, skládající se zatím též ze dvou knih. Autorčiny knihy jsou dostupné v tištěné i audio verzi, a byly přeloženy do více než 25 jazyků.

PROMĚNĚNÁ (první kniha ze série Upířích žurnálů), ARÉNA JEDNA - OTROKÁŘI (první kniha z Trilogie přežití), CESTA HRDINY (první kniha ze ságy Čarodějův prsten) a VZESTUP DRAKŮ (první kniha ze série Králové a čarodějové), jsou všechny dostupné zdarma ke stažení!

Morgan se ráda zajímá o názory svých čtenářů, takže se prosím nezdávejte navštívit její webové stránky www.morganricebooks.com, kde se můžete přidat do seznamu kontaktů, získat knihu zdarma, stejně jako další akční bonusy, stáhnout si zdarma aplikace, mít přehled o posledních novinkách, přidat se na autorčin Facebook či Twitter, a jednoduše být s Morgan v kontaktu!

Vybrané ohlasy na tvorbu Morgan Rice

“ČARODĚJŮV PRSTEN má všechny rysy potřebné pro jasný úspěch: hlavní i vedlejší příběh, záhadná atmosféra, stateční rytíři a rozkvétající vztahy, které zacelují rány na zlomených srdcích, a dále také podvod či zrada. Slibuje dlouhé hodiny zábavy a jistě uspokojí všechny věkové kategorie. Dílo najde své místo v knihovnách u všech příznivců fantasy literatury.”

--Books and Movie Reviews, Roberto Mattos

“Zajímavá epická fantasy.”

—Kirkus Reviews

“Máme zde začátek něčeho pozoruhodného.”

--San Francisco Book Review

“Je to nabitě akcí Riceová skvěle píše a má fascinující předpoklady.”

--Publishers Weekly

“Oduševnělá fantasyJedná se o pouhý začátek toho, co se slibuje stát epickou ságou pro mladé čtenáře.”

--Midwest Book Review

Knihy od Morgan Rice

KRÁLOVÉ A ČARODĚJOVÉ

VZESTUP DRAKŮ (Kniha č.1)

VZESTUP STATEČNÝCH (Kniha č.2)

ČARODĚJŮV PRSTEN

CESTA HRDINY (Kniha č.1)

POCHOD KRÁLŮ (Kniha č.2)

OSUD DRAKŮ (Kniha č.3)

POKŘIK CTI (Kniha č.4)
SLAVNÁ PŘÍSAHA (Kniha č.5)
ÚTOK CHRABRÝCH (Kniha č.6)
OBŘAD MEČŮ (Kniha č.7)
MOC ZBRANÍ (Kniha č.8)
NEBE KOUZEL (Kniha č.9)
MOŘE ŠTÍTŮ (Kniha č.10)
PANOVÁNÍ OCELI (Kniha č.11)
ZEMĚ OHŇŮ (Kniha č.12)
VLÁDA KRÁLOVEN (Kniha č.13)
BRATRSKÁ PŘÍSAHA (Kniha č.14)
SEN SMRTELNÍKŮ (Kniha č.15)
RYTÍŘSKÉ KLÁNÍ (Kniha č.16)
DAR BITVY (Kniha č.17)

TRILOGIE PŘEŽITÍ
ARÉNA JEDNA: OTROKÁŘI (Kniha č.1)
ARÉNA DVĚ (Kniha č.2)
UPÍŘÍ ŽURNÁLY
PROMĚNĚNÁ (Kniha č.1)
MILOVANÁ (Kniha č.2)
ZRAZENÁ (Kniha č.3)
PŘEDURČENA (Kniha č.4)
ŽÁDANÁ (Kniha č.5)
ZASNOUBENÁ (Kniha č.6)
ZASLÍBENÁ (Kniha č.7)
NALEZENÁ (Kniha č.8)
VZKŘÍŠENÁ (Kniha č.9)
TOUŽÍCÍ (Kniha č.10)
PROKLETÁ (Kniha č.11)

KINGS AND SORCERERS

THE SORCERER'S RING

THE SURVIVAL TRILOGY

the vampire journals

Poslechněte si sérii ČARODĚJŮV PRSTEN ve formátu audio knihy!

Copyright © 2013 Morgan Rice

Všechna práva vyhrazena. S výjimkou povolení podle U.S. Copyright Act 1976, žádná z částí této publikace nesmí být, bez předchozího svolení autora, za žádných okolností reprodukována, distribuována nebo převáděna do jakýchkoliv jiných formátů, ani uchovávána ve sdílené databázi.

Tento ebook je licencován výlučně pro Vaše osobní využití. Tento ebook nesmí být dále prodáván nebo darován ostatním lidem. Pokud chcete knihu sdílet s další osobou, zakupte si prosím další kopie. Pokud čtete tuto knihu, ale nezakoupili jste si ji, nebo nebyla zakoupena pouze pro Vaše použití, vraťte ji prosím a pořídte si svou vlastní kopii. Děkujeme, že respektujete usilovnou práci, kterou autorka na vznik tohoto titulu musela vynaložit.

Obsah této knihy je fiktivní. Jména, osobnostní charakteristiky, organizace, místa, události a konflikty jsou beze zbytku produktem autorčiny představivosti, nebo je jejich použití fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, ať již živými nebo mrtvými, je čistě náhodná.

Obálka Sergii Votit v licenci Shutterstock.com.

OBSAH

[KAPITOLA PRVNÍ](#)

[KAPITOLA DRUHÁ](#)

[KAPITOLA TŘETÍ](#)

[KAPITOLA ČTVRTÁ](#)

[KAPITOLA PÁTÁ](#)

[KAPITOLA ŠESTÁ](#)

[KAPITOLA SEDMÁ](#)

[KAPITOLA OSMÁ](#)

[KAPITOLA DEVÁTÁ](#)

[KAPITOLA DESÁTÁ](#)

[KAPITOLA JEDENÁCTÁ](#)

[KAPITOLA DVANÁCTÁ](#)

[KAPITOLA TŘINÁCTÁ](#)
[KAPITOLA ČTRNÁCTÁ](#)
[KAPITOLA PATNÁCTÁ](#)
[KAPITOLA ŠESTNÁCTÁ](#)
[KAPITOLA SEDMNÁCTÁ](#)
[KAPITOLA OSMNÁCTÁ](#)
[KAPITOLA DEVATENÁCTÁ](#)
[KAPITOLA DVACÁTÁ](#)
[KAPITOLA DVACÁTÁ PRVNÍ](#)
[KAPITOLA DVACÁTÁ DRUHÁ](#)
[KAPITOLA DVACÁTÁ TŘETÍ](#)
[KAPITOLA DVACÁTÁ ČTVRTÁ](#)
[KAPITOLA DVACÁTÁ PÁTÁ](#)
[KAPITOLA DVACÁTÁ ŠESTÁ](#)
[KAPITOLA DVACÁTÁ SEDMÁ](#)
[KAPITOLA DVACÁTÁ OSMÁ](#)
[KAPITOLA DVACÁTÁ DEVÁTÁ](#)
[KAPITOLA TŘICÁTÁ](#)
[KAPITOLA TŘICÁTÁ PRVNÍ](#)

“Zbabělec umře stokrát před svou smrtí;
odvážný pozná smrt jen jedinkrát. “

--William Shakespeare

Julius Caesar

(překlad Martin Hileský, 2008)

KAPITOLA PRVNÍ

Gwendolyn ležela tváří v trávě, cítila, jak jí chladný zimní větřík spěchá po holé kůži, a když pomalu, pomaloučku otevřela oči, svět kolem ní začal pomalu získávat své skutečné obrysy. Do té doby snila o tom, že je na nějakém vzdáleném místě, na louce zářící slunečním světlem a pestrými květinami, Thor a její otec stáli po jejím boku, všichni rozesmátí a šťastní. Všechno na světě bylo skvělé.

Ale teď, když se přinutí otevřít oči, nemohl být svět před ní odlišnější. Země byla tvrdá, studená a nad ní se, pomalu vstáváje, netyčil ani její otec, ani Thor, ale monstrum: McCloud. Skončil s ní, pomalu se zvedal a zapínal si kalhoty. Hleděl na ni s uspokojením v očích.

A náhle si na vše vzpomněla. Její kapitulaci Andronicovi. Jeho zradu. Její napadení McCloudem. Tváře se jí zalily červení, když si uvědomila, jak naivní byla.

Teď tu ležela, celé tělo rozbolavělé, srdce zlomené a více, než kdy jindy ve svém životě, chtěla zemřít.

Gwendolyn doširoka otevřela oči a spatřila Andronicovu armádu, mračno vojáků a všichni sledovali tohle divadlo. Její zahanbení se ještě prohloubilo. Přála si, aby se nikdy nevzdala téhle stvůře, místo toho měla raději bojovat a v boji zemřít. Měla poslechnout Kendricka a všechny ostatní. Andronicus zahrál na její ochranné pudry a ona mu na to skočila. Přála si, aby se s ním utkala v bitvě: i kdyby při tom zemřela, alespoň by to bylo s netknutou hrdostí a ctí.

Gwendolyn poprvé ve svém životě s jistotou věděla, že zemře. Z nějakého důvodu ji to ale vůbec netrápilo. Umírání jí už nevadilo, přála si pouze jediné — zemřít tak, jak bude chtít ona — a ona zatím nebyla připravena se vzdát.

Jak tu ležela, tváří k zemi, Gwendolyn se nenápadně natáhla a nabrala hrst prachu.

„Teď už můžeš vstát, ženo,“ rozkázal jí McCloud stroze. „S tebou jsem skončil. Teď je řada na ostatních, aby si užili.“

Gwen sevřela prach tak pevně, až jí zbělely klouby a modlila se, aby to zabralo.

V jednom rychlém pohybu se otočila a vrhla hrst prachu přímo do McCloudových očí.

Ten to nečekal, zařval, zavravoral dozadu a rukama se snažil vytřít si špínu a prach z očí.

Gwen využila momentu překvapení. Byla vychovaná na hradě, starali se o ni královi válečníci a ti ji učili, že má vždy zaútočit podruhé, než dostane její nepřítel šanci se vzpamatovat. Také ji naučili jednu věc, kterou nikdy nezapomněla: ať už s sebou měla zbraň nebo ne, vždy byla vyzbrojená. Vždy mohla použít zbraň svého nepřítele.

Gwen se natáhla kupředu, vytrhla dýku z pochvy na McCloudově opasku, rozpřáhla se a vrazila mu ji mezi nohy.

McCloud hystericky zaječel vysokým hlasem, sejmul si ruce z očí a chytil se za třísla. Když se zalapáním po dechu vytáhl dýku ze svého rozkroku, vyvalila se mu mezi nohama krev.

Gwen byla z této rány nadšená. Měla ze sebe radost, že dostala alespoň tuhle malou pomstu. K jejímu překvapení ale rána, která by srazila kohokoli jiného, McClouda ani nezpomalila. Tohle monstrum bylo nezastavitelné. Těžce ho zranila, přesně tam, kde si to nejvíc zasloužil, ale nezabila ho. Ani kvůli tomu neklesl na kolena.

Místo toho McCloud vytáhl dýku, ze které kapala krev, a podíval se na ni se smrtícím pohledem. Začal se k ní shýbat, svíraje dýku chvějícíma se rukama, a Gwendolyn věděla, že její čas právě nadešel. Může ale zemřít s alespoň malým pocitem uspokojení.

„Teď ti vyrvu srdce z těla a nakrmím tě jím,“ řekl. „Připrav se zjistit, jak vypadá opravdová bolest.“

Gwendolyn se zachvěla a očekávala zabodnutí dýky, smířená s nadcházející bolestivou smrtí.

Kolem se rozlehlo zavřísknutí a po chvilkovém šoku zjistila překvapená Gwendolyn, že zavřísknutí nebylo její. Byl to McCloud, vřískal v agonii.

Gwen spustila ruce a zmateně vzhledla. McCloud upustil dýku. Několikrát musela zamrkat, jak se snažila pochopit to, co se právě odehrávalo před jejíma očima.

Tyčil se před ní McCloud a z oka mu trčel šíp. Ječel, a když zvedl ruku a zachytil šíp, tryskala z něj krev. Nedokázala to pochopit. Očividně byl střelen. Ale jak? A kým?

Gwen se otočila ve směru, odkud přiletěl šíp, a její srdce poskočilo, když spatřila Steffena, jak tam stál, držíce luk a ukrýváje se ve velké skupině vojáků. Než si kdokoli stihl uvědomit, co se to vlastně děje, vystřelil Steffen ještě šest dalších šípů. Jeden za druhým padlo šest vojáků stojících kolem McClouda. Šípy jim prorazily hrdla.

Steffen se stáhl, aby mohl střílet dál, ale konečně si ho všimli a vrhla se na něj ohromná skupina vojáků, kteří ho srazili k zemi.

McCloud, stále ještě vřeštící, se otočil a vyběhl pryč do zástupu vojáků. Překvapivě stále ještě nebyl mrtev. Gwen doufala, že snad někde vykrvácí.

Její srdce přetévalo vděčností k Steffenovi víc, než on kdy zjistí. Věděla, že tu dnes zemře, ale hlavní bylo, že to nebude rukou McClouda, nýbrž někoho jiného.

Celý vojenský tábor utichl, když Andronicus povstal a pomalým krokem kráčet směrem ke Gwendolyn. Jen tam ležela a pozorovala ho, jak se k ní blíží, nesmyslně vysoký, jako by se k ní blížila nějaká hora. Jak se blížil, vojáci za ním uzavírali cestu, celé bitevní pole mrtvolně ztichlo, jediný zvuk vydával vanoucí vítr.

Andronicus se zastavil několik stop od ní, tyčil se nad ní jako vysoký strom a bez jakéhokoli výrazu si ji prohlížel. Natáhl se a prsty se dotkl scvrklých hlav na svém náhrdelníku. Z nitra jeho hrudi a hrdla přitom vycházel podivný rachotivý zvuk, jako nějaké nechutné vrnění. Vypadal, že ho situace současně zaujala i rozčílila.

„Vzepřela ses velkému Andronicovi,” pronesl pomalu, přičemž celý tábor naslouchal každému jeho slovu, pronášenému starobylým hlubokým hlasem. Jeho hlas duněl autoritou a rozléhal se po pláních. „Bylo by jednodušší, kdyby ses podrobila svému trestu. Teď budeš muset zjistit, jak vypadá opravdová bolest.”

Andronicus sáhl k pasu a vytáhl meč delší, než Gwen kdy viděla. Musel být alespoň osm stop dlouhý a jeho výrazný zvuk se nesl nad bitevním polem. Zvedl ho do výšky a obracel ho ve slunečním světle, takže meč házel odlesky tak silné, až Gwen osleply. Andronicus otáčel mečem v rukách a zkoumal ho, jako by ho viděl poprvé.

„Jsi žena šlechtického původu,” řekl. „Sluší se, abys zemřela šlechticovým mečem.”

Andronicus udělal dva kroky kupředu, sevřel jílec oběma rukama a pozvedl meč do výše.

Gwendolyn pevně zavřela oči. Slyšela svištění větru, pohyb každého stébla trávy a v tu chvíli jí začaly probíhat myslí náhodné záblesky vzpomínek z celého jejího života. Cítila celý svůj život, vnímala vše, co kdy učinila, a vzpomínala na všechny své milované. A v posledních myšlenkách se Gwen obracela k Thorovi. Vztáhla ruku ke svému hrdlu, vzala do dlaně amulet, který jí dal, a pevně ho sevřela. Úplně cítila horkou sílu, která z něj zářila, z toho starobylého rudého kamene, a vzpomněla si na Thorova slova, když jí amulet předával: „Tento amulet ti může zachránit život. Jednou.”

Jak amulet pulzoval v její dlani, sevřela ho ještě pevněji a modlila se k Bohu celou svojí bytostí.

Prosím, Bože, ať ten amulet funguje. Prosím, zachraň mě, jen teď, jedenkrát. Dovol mi znovu spatřit Thora.

Gwendolyn otevřela oči, očekávala, že uvidí Andronicův meč, jak se k ní rychle blíží, ale to, co spatřila, ji překvapilo. Andronicus tam stál bez hnutí, díval se jí přes rameno, jako by viděl někoho, kdo se k nim blíží. Vypadal překvapeně, dokonce zmateně, a to opravdu nebyl výraz, který by Gwen očekávala, že u něj uvidí.

„Okamžitě složíš svoji zbraň,” zazněl mocný hlas za Gwendolyn.

Gwendolyn ze zvuku toho hlasu zamrazilo. Byl to hlas, který znala. Otočila se a byla v šoku, když spatřila osobu, která před ní stála. Osobu, kterou znala stejně dobře, jako svého otce.

Argon.

Stál tam, oblečen ve svých bílých robách a kápi, oči zářící takovou silou, jakou v nich ještě nikdy neviděla, a pohled upíral přímo na Andronica. Gwen a Steffen leželi na zemi mezi těmito dvěma titány. Byli jako dvě stvoření nevýslovné moci, jedno temnoty a druhé světla, stojící jako protiklady jeden k druhému. Mohla téměř cítit duševní souboj, který jí zuřil nad hlavou.

„Složím?“ Pousmál se s úšklebkem Andronicus.

Ale v Andronicově úsměvu bylo něco podivného. Gwen viděla, jak se mu třesou rty a také poprvé spatřila v jeho očích něco, co by mohl být strach. Nikdy by si nemyslela, že něco takového uvidí. Andronicus musel o Argonovi něco vědět. A ať už věděl cokoli, stačilo to, aby se tento nejmocnější muž světa začal bát.

„Už té dívce nebudeš ubližovat,” pronesl Argon klidně. „Přijmeš její kapitulaci,” prohlásil a zároveň se o krok přiblížil, v očích podivnou, hypnotizující záři. „Umožníš jí návrat k jejím lidem. A umožníš jim se ti vzdát, pokud si to zvolí. Řeknu ti to pouze jednou. Bylo by moudré, kdybys to přijal.”

Andronicus zíral na Argona a několikrát zamrkal, jako by se nemohl rozhodnout.

Pak konečně zaklonil hlavu a hlasitě se rozchechtal. Byl to ten nejhlasitější a nejtemnější smích, jaký kdy Gwen slyšela. Naplňoval celý tábor a vypadal, že zní snad až k nebesům.

„Tvoje čarodějnické triky na mě nebudou fungovat, starochu,” prohlásil Andronicus. „Slyšel jsem o velkém Argonovi. Byly doby, kdy jsi byl silný. Silnější než lidstvo, než draci, než samotná nebesa, nebo se to alespoň říká. Ale ta doba je už dávno pryč. Teď je jiná doba. Teď je doba patřící velkému Andronicovi. Teď už jsi jen relikvie, pozůstatek jiné doby, kdy vládli MacGilové a kdy byla magie ještě silná. Kdy byl Prsten neporazitelný. Ale tvůj osud je spjat s Prstenem. A Prsten je teď slabý. Tak jako ty.

„Jsi blázen, že ses mi postavil, starochu. Teď budeš trpět. Teď zjistíš, jaká je síla Velkého Andronica.”

Andronicus se ušklíbl, znovu pozvedl meč směrem ke Gwendolyn a tentokrát hleděl přímo na Argona.

„Zabiju tu holku pomalu, přímo před tvýma očima,” pronesl Andronicus. „Pak zabiju hrbáče. A pak tě zmrzačím, ale nechám tě naživu, jako chodící symbol mojí síly a velikosti.”

Gwendolyn se se zachvěním připravila na to, že Andronicův meč dopadne na její hlavu.

Náhle se ale něco stalo. Slyšela, jak nějaký zvuk prosekl vzduch, znělo to jako tisíc salv. Následoval Andronicův řev.

Gwen otevřela oči a v naprostém úžasu sledovala, jak Andronicus upustil meč a padl na kolena, tvář zkroucenou bolestí. Viděla Argona jak postoupil o krok a potom o další, jednu dlaň napřaženou před sebou, zářící koulí fialového světla. Koule se zvětšovala a zvětšovala, až zahálila Andronica, jak se k němu Argon stále blížil bez jakéhokoli výrazu, stále s nataženou dlaní.

Andronicus se na zemi schoulil do klubíčka, obklopený fialovým světlem.

Jeho muži zalapali po dechu, ale nikdo se neodvážil blíže. Buď se báli, nebo na ně Argon seslal nějaké kouzlo, aby nic nepodnikali.

„ZASTAV TO!” Zaječel Andronicus, zatímco se držel za hlavu a skrýval uši v dlaních. „JÁ TĚ PROSÍM!”

„Už té dívce nebudeš dál ubližovat,” pronesl pomalu Argon.

„Už té dívce nebudu dál ubližovat!” opakoval Andronicus, jako by byl v transu.

„Okamžitě ji propustíš a dovolíš jí se vrátit k jejím lidem.”

„Okamžitě ji propustím a dovolím jí se vrátit k jejím lidem!”

„Dám jejím lidem šanci se vzdát.”

„Dám jejím lidem šanci se vzdát!” vykřikl Andronicus. „Prosím! Udělám cokoli!”

Argon se zhluboka nadechl a pak konečně přestal. Světlo zmizelo z jeho dlaně ve chvíli, kdy pomalu spustil ruku.

Gwen na něj šokovaně hleděla. Nikdy neviděla Argona v akci a těžko tak mohla pochopit jeho moc. Bylo to, jako sledovat otevřená nebesa.

„Pokud se znovu potkáme, velký Andronicu,” pronesl pomalu Argon při pohledu na ležícího a kňučícího Andronica, „budeš na cestě do nejtemnějšího podsvětí.”

KAPITOLA DRUHÁ

Thor se snažil vyprostit, ale imperiální vojáci ho drželi pevně na místě. Mohl jen bezmocně sledovat, jak Durs, muž, kterého kdysi považoval za bratra, pozvedl meč, aby ho zabil.

Thor zavřel oči a připravoval se na smrt, věděl, že jeho čas nadešel. V duchu si nadával za to, že byl tak hloupý, tak důvěřivý. Všechno to na něj připravili jako na jehně jdoucí na porážku. Ještě hůř, protože ostatní chlapci k němu vzhlíželi jako k vůdci a očekávali, že je vším provede. Nejenže zklamal sám sebe, ale také zklamal všechny ostatní, kteří ho následovali. Jeho naivita a důvěřivá povaha je všechny přivedla do nebezpečí.

Zatímco Thorgrin bojoval, snažil se, co mohl, aby vyvolal svoji sílu, snažil se ji získat z hloubky svého bytí, alespoň tolik, aby se osvobodil z pout a mohl bojovat.

Přesto, ať se snažil sebevíc, nedařilo se mu to. Jeho vlastní síla nestačila k tomu, aby se osvobodil od všech vojáků, kteří ho drželi na místě.

Thor cítil, jak ho vítr pohladil po tváři, když Durs spustil meč, a smířil se s neodvratitelným dopadem oceli. Ještě nebyl připraven zemřít. Ve svých myšlenkách viděl Gwendolyn v krajině Prstenu, jak na něj čeká. Cítil, že zklamal i ji.

Thor náhle uslyšel pleskavý zvuk, otevřel oči a s překvapením zjistil, že je stále naživu. Dursova ruka visela bez hnutí ve vzduchu, zápěstí sevřené v dlani ohromného imperiálního vojáka, který se tyčil nad Dursem, což vzhledem k Dursově velikosti nebylo nic obvyklého. Zadržel Dursovu ruku jen několik palců před tím, než zasáhla Thora.

Durs se s výrazem překvapení otočil k imperiálnímu vojákov.

„Náš velitel je nechce mít mrtvé,” zamumlal temně imperiální voják směrem k Dursovi.
„Chce je mít živé. Jako zajatce.”

„To nám ale nikdo neřekl,” zaprotestoval Durs.

„Dohoda zněla tak, že je budeme moct zabít!” Dodal Dross.

„Podmínky dohody se změnily,” odpověděl voják.

„To nemůžete!” zařval Drake.

„Nemůžeme?” odpověděl voják temně a otočil se k Drakeovi. „My můžeme, cokoli chceme. Popravdě, vy jste teď také našimi zajatci.” Voják se usmál. „Čím více toho má Legie k vyjednávání, tím lépe.”

Durs se podíval na vojáka pohledem plným zuřivosti a jen okamžik později vypukl neskutečný chaos. Všichni tři bratři byli srazeni na zem tucty imperiálních vojáků, kteří jim následně spoutali ruce v zápěstích.

Thor využil chaosu, otočil se a hledal Krohna, kterého uviděl nedaleko. Skrýval se ve stínech jen několik stop od něj, věrně mu zůstával nablízku.

„Krohne, pomoz mi!” zaječel Thor. „TEĎ!”

Krohn se vrhl do akce s hlubokým zavrčením, proletěl vzduchem a zabořil tesáky do hrdla imperiálního vojáka, který držel Thorovy ruce. Thor se snažil vykroutit ze sevření a Krohn se vrhal od jednoho vojáka k druhému, kousal a drápal je, dokud se Thor neosvobodil a netasil meč. Pak se Thor zatočil a usekl hlavy třem vojákům jediným máchnutím meče.

Thor se pak vrhl k Reecovi, který k němu stál nejbliž, a bodl jeho dozorce do srdce, díky čemuž se Reece osvobodil, tasil meč a také se mohl zapojit do boje. Pak se ti dva rozptýlili a spěchali ke svým bratrům z Legie, Eldenovi, O'Connorovi, Convalovi a Convenovi, které chtěli osvobodit, a proto zaútočili na jejich vězňatele.

Ostatní vojáci byli příliš zaměstnaní Drakem, Dursem a Drossem, takže když zjistili, co se kolem děje, bylo už příliš pozdě. Thor, Reece, O'Connor, Elden, Conval i Conven byli volní a každý z nich měl svoji zbraň. Sice byli pořád v početní nevýhodě a Thor věděl, že to nebude lehký boj, ale alespoň věděli, že mají možnost bojovat. Neohroženě se s bojovým křikem vrhli na nepřitele.

Stovka imperiálních vojáků zaútočila a Thor uslyšel z výšky výkřik dravého ptáka. Vzhledl vzhůru a uviděl sokolici Estopheles. Sokolice se snesla dolů a vrhla se na oči velícího imperiálního vojáka, který padl na zem a máchal kolem sebe rukama ve snaze ochránit si oči. Estopheles pak zaútočila ještě na mnoho dalších, vždy na jednoho po druhém.

Jak postupovali, Thor vložil kámen do svého praku a pak jím zasáhl spěchajícího vojáka přímo do čela ještě dřív, než se k nim stačil přiblížit. O'Connor dokázal vystřelit dva šípy, oba se smrtící přesností, a Elden vrhl kopí, kterým probodl dva vojáky naráz. Oba klesli na kolena mrtví. Byl to dobrý začátek, ale ještě zbývaly stovky vojáků, které bylo potřeba zabít.

Setkali se ve středu dění s ohromným řevem. Tak, jak ho to učili, se Thor vždy zaměřil na jednoho určitého vojáka, vybral si toho největšího a nejohroživějšího, kterého mohl najít, a pozvedl svůj meč do výše. Když pak voják zablokoval Thorův výpad svým štítem, ozvalo se ohlušující třesnutí kovu o kov. V následujícím okamžiku už voják mířil kladivem na Thorovu hlavu.

Thor ukročil stranou, a když kladivo narazilo do země, vytasil od pasu dýku a bodl jí vojáka. Ten padl na zem mrtev.

Thor potom pozvedl štít právě včas, aby odrazil seknutí mečem od dvou útočníků, pak paríroval svým vlastním a jednoho z nich zabil. Už se chystal seknout po druhém, když zahlédl odlesk meče mířícího na něj zezadu. Provedl rychlou otočku a kryl se štítem.

Teď na něj útočili ze všech stran. Thor stál proti ohromné přesile a vše, co mohl dělat, bylo odrážet výpady, které na něj přšely ze všech směrů. Neměl čas ani sílu na útok, pouze na obranu. A přibližovalo se k němu stále více a více vojáků.

Thor se rozhlédl a viděl svoje bratry z Legie v naprosto stejné situaci: všichni zvládli zabít jednoho nebo dva vojáky, ale byli přečísleni a už platili svoji cenu: všichni měli více či méně vážná zranění. Thor už mohl říct, že prohrávají, dokonce i s Krohnem, který se míhal kolem a útočil, na koho mohl, a i když Indra sbírala ze země kameny a vrhala je po skupině vojáků. Byla pouze otázka času, kdy je obklíčí a dorazí.

„Osvobod'te nás!“ uslyšel hlas.

Thor se otočil a uviděl Drakea a jeho bratry svázané provazy jen několik stop od něj.

„Osvobod'te nás!“ opakoval Drake, „a my vám pomůžeme je porazit! Bojujeme za stejnou věc!“

Když Thor pozvedl štít, aby odrazil další výpad, tentokrát od vojáka s bitevní sekerou, uvědomil si, že další tři muži na jeho straně by mohli výrazně zvýšit šanci na úspěch. Bez nich očividně neměli žádnou šanci porazit všechny vojáky kolem. Thor si samozřejmě už nemyslel, že by mohl třem bratrům dál věřit, ale v současné chvíli prostě neměl co ztratit tím, že to zkusí. Konec konců i bratři měli důvod bojovat.

Thor odrazil další seknutí meče, padl na kolena a odvalil se skrz skrumáž vojáků několik stop k bratrům. Vyskočil ze země a přesekal jejich provazy jeden po druhém. Přitom je ještě kryl před útoky vojáků, aby všichni mohli tasit meče a přidat se pak do boje.

Drake, Dross a Durs vyrazili do davu imperiálních vojáků, sekali, bodali a bili kolem sebe meči. Všichni byli ohromní vzrůstem a zkušeností v boji a jejich osvobození imperiálních vojáků překvapilo, takže jich několik stihli okamžitě zabít. Zvýšili tím svoje další šance na přežití. Thor měl z jejich osvobození, po tom, co udělali, rozporuplné pocity, ale za daných okolností se to jevílo jako ta nejlepší možnost. Rozhodně lepší než smrt.

Teď jich bylo devět proti zbývajícím zhruba osmdesáti vojákům. Šance byly i nadále hrozné, ale pořád lepší, než před malou chvílí.

Bratři z Legie se spoléhali na svoje zkušenosti z výcviku, na návyky, které získali během Stovky. Na nekonečný čas, kdy byli trénováni pro boj v obklíčení a proti přesile. Bojovali přesně tak, jak je naučil Kolk a Brom: stáhli se zpět, vytvořili těsný kruh zády k sobě a odráželi přibližující se imperiální jednotky, jako by byli jedna živá bytost. Povzbudil je příchod tří nových bojovníků a chytili tak druhý dech, bojovali teď s mnohem větším úsilím než dřív.

Conval připravil svůj válečný cep a zešíroka jím máchal. Zasahoval přitom nepřítele znovu a znovu. Dokázal vyřadit tři vojáky, než mu ho vytrhli z rukou. Jeho bratr Conven používal klasickou palici, kterou mířil vojákům nízkou na nohy, snažil se jim je přerážet okovanou železnou hlavicí. O'Connor nemohl používat na takto krátkou vzdálenost svůj luk, ale podařilo se mu z opasku vytasit dva vrhací nože a tak je vrhnul do davu, čímž zabil dva vojáky. Elden zuřivě bojoval svým obouručním válečným kladivem, jeho úder dopadaly tvrdě všude kolem něj. Thor a Reece bojovali a kryli ostatní svými meči. Na moment se Thor cítil velmi optimisticky.

Pak ale koutkem oka zahlédl něco, co ho znepokojilo. Viděl jednoho ze tří bratrů, jak se obrací a vyráží skrz kruh Legie. Thor se ohlédl a uviděl Durse. Rozbíhal se k útoku. Ne však na imperiálního vojáka, ale přímo na něj. Na Thora. Přímou na jeho záda.

Stalo se to příliš rychle, a protože bojoval současně se dvěma vojáky před sebou, nemohl se Thor obrátit včas.

Věděl, že zemře. Věděl, že bude bodnut do zad rukou muže, o kterém kdysi smýšlel jako o bratrovi, muže kterému naivně dvakrát důvěřoval.

Náhle se před ním ale objevil Conval aby ho chránil.

A i když Durs mířil mečem na Thorova záda, našel svůj cíl nakonec v Convalově hrudi.

Thor se otočil a zakřičel: „CONVALE!“

Conval tam stál, ztuhlý, oči široce rozevřené ve smrtelném pohledu a zíral dolů na meč, který mu probodl srdce, na krev, která mu stékala po hrudi.

Durs zůstal na Convala překvapeně zírat.

Conval poklesl na kolena, krev mu tryskala z hrudi. Thor sledoval, jak Conval, jeho blízký přítel z Legie, muž, kterého miloval jako bratra, pomalu padal obličejem k zemi. Mrtev. A to vše proto, aby zachránil Thorovi život.

Durs stál, shlížel na něj a vypadal překvapeně tím, co vlastně právě udělal.

Thor se vrhl kupředu, aby Durse zabil. Ale Conven ho v tom předešel. Convalovo dvojče vyrazilo kupředu a širokým máchnutím meče useklo Dursovi hlavu. Jeho tělo se pak bezvládně svezlo na zem.

Thor se zastavil a cítil se prázdný, zdrcený vinou. Dopustil se příliš mnoha chyb, chybně posuzoval lidskou povahu. Kdyby Durse neosvobodil, Conval mohl žít.

Stáli právě zády k Impériu a tím dali imperiálním vojákům šanci. Všichni vyrazili skrz průrvu v jejich kruhu a Thor cítil, jak mu válečné kladivo narazilo do ramenního plátu, síla úderu ho poslala směrem k zemi, tváří napřed.

Než se stihl postavit na nohy, vrhlo se na něj několik vojáků. Cítil jejich nohy na svých zádech a pak ho nějaký voják uchopil za vlasy a sklonil se nad ním s dýkou v ruce.

„Rozluč se se světem, mladíku,“ pronesl voják.

Thor zavřel oči, a když to udělal, cítil se jako přenesený do jiného světa.

Prosím, Bože, pomyslel si Thor. Umožni mi přežít dnešek. Dej mi sílu zničit tyto vojáky. Nechej mě zemřít jindy, na jiném místě, se ctí. Nechej mě žít tak dlouho, abych pomstil všechnu tu smrt. Abych viděl Gwendolyn ještě jednou, naposledy.

Jak tam Thor ležel a sledoval blížící se dýku, cítil, jako by se čas skoro zastavil. Cítil náhlý příval horka ve svých nohách, těle i rukách, přes dlaně až do konečků prstů. Mravenčení tak silné, že ani nemohl sevřít prsty. Úžasný příval horka a energie v něm byl připravený vybuchnout.

Thor se převalil, cítil se nabitý novou silou a namířil dlaní na útočníka. Koule bílého světla mu vyrazila z dlaně a odrazila útočícího vojáka i s několika dalšími přes celé bitevní pole. Několik dalších jich přitom srazili na zem.

Přetékající energií vstal a zamířil dlaněmi na bitevní pole. Jakmile to udělal, bílé koule světla se jako vlny destrukce rozběhly všemi směry. Byly tak rychlé a intenzivní, že během několika minut leželi všichni imperiální vojáci na zemi mrtví.

Když se situace uklidnila, Thor zůstal v šoku. On, Reece, O'Connor, Elden, a Conven byli naživu. Nedaleko byli Krohn a Indra, také živí, Krohn zhluboka oddechoval. Všichni imperiální vojáci byli mrtví. A u jeho nohou ležel Conval, mrtev.

Dross tu ležel také mrtvý, imperiální meč mu trčel z hrudi, probodl mu srdce.

Jediný další přeživší byl Drake. Ležel na zemi a sténal. Měl od imperiální dýky rozpárané břicho. Thor k němu vyrazil a Reece, O'Connor a Elden ho za neustálého bolestivého sténání hrubě postavili na nohy.

Drake, třesoucí se bolestí, se napůl v bezvědomí jen nestydatě ušklíbl.

„Měl jsi nás zabít hned na začátku,“ pronesl s krví odkapávající od úst. Pak se dlouze rozkašlal. „Vždycky jsi byl příliš důvěřivý. Příliš hloupý.“

Thor cítil, jak se mu tváře rozpálily do ruda, rozčilil se sám na sebe ještě víc za svoji naivitu a důvěřivost. Zuřil, protože jeho důvěřivost zabila Convala.

„Zeptám se tě pouze jednou,“ zavrčel Thor. „Odpověz mi pravdivě a já tě nechám žít. Zalži a potká tě stejný osud jako tvoje bratry. Rozhodnutí je na tobě.“

Drake několikrát zakašlal.

„Kde je Meč?“ zeptal se Thor. „A tentokrát mluv pravdu.“

Drake kašlal znovu a znovu a pak konečně pozvedl hlavu. Vzhlédl a setkal se pohledem s Thorovým. Jeho pohled byl naplněn nenávistí.

„Neversink,“ odpověděl konečně Drake.

Thor se podíval na ostatní, kteří se ale dívali zmateně na něj.

„Neversink?“ zeptal se Thor.

„Je to bezedné jezero,“ vmísila se do hovoru Indra. „Leží na druhé straně Velké Pouště. Je to jezero bezedných hlubin.“

Thor se obrátil zpět k Drakeovi.

„Proč?“ zeptal se.

Drake zakašlal, vypadal stále slabší.

„Garethovy rozkazy,“ sdělil Drake. „Chtěl, aby byl Meč na místě, odkud už ho nikdo nikdy nezíská.“

„Ale proč?“ zmateně se zeptal Thor. „Proč ničit Meč?“

Drake mu pohlédl do očí.

„Pokud ho nebude mít on,“ pronesl, „tak ho nebude mít nikdo.“

Thor na něj dlouze a tvrdě pohlédl, až konečně pocítil uspokojení. Tentokrát Drake nelhal.

„V tom případě se nám krátí čas,“ řekl Thor a chystal se odejít.

Drake zavrtěl hlavou.

„Nikdy se tam nedostanete včas,“ pronesl. „Mají náskok několika dní. Meč je ztracen navždy. Vzdejte to, vraťte se na území Prstenu a zachraňte se.“

Thor zatřásl hlavou.

„Nemyslíme stejně jako ty,“ odpověděl. „Nežijeme proto, abychom chránili svoje životy. Žijeme pro chabrost a náš kodex. A půjdeme kamkoli, kam nás to zavede.“

„Vidíte sami, kam vás vaše chabrost dovedla,“ řekl Drake. „I bez tvé chabrosti jsi blázen, stejně jako tihle kolem tebe. Chabrost nemá žádnou cenu.“

Thor na něj pohlédl. Jen stěží mohl uvěřit tomu, že byl vychováván a že strávil dětství v jednom domě s tímto netvorem.

Thorovy klouby zbělely, když pevně sevřel jílec meče, a víc, než kdykoli dříve, chtěl zabít tohoto muže. Drakeovy oči sledovaly jeho ruce.

„Udělej to,“ řekl Drake. „Zabij mě. Udělej to už konečně.“

Thor na něj dlouho a tvrdě hleděl v pokušení ho skutečně zabít. Dal ale Drakeovi slovo, že když řekne pravdu, nezabije ho. A Thor svoje slovo vždy dodržel.

„Neudělám to,“ pronesl konečně Thor. „I když si to možná zasloužíš. Nezemřeš mojí rukou, protože bych se tím snížil na tvoji úroveň, a to neudělám.“

Když už se Thor obracel k odchodu, Conven vyrazil vpřed a zařval:

„Za mého bratra!“

Dříve, než kdokoli z nich stačil zareagovat, pozvedl Conven svůj meč a vrazil ho Drakeovi přímo do srdce. Convenovy oči zářily šílenstvím i zármutkem, když svíral Drakea ve smrtelném objetí a sledoval jeho bezvládné mrtvé tělo padající k zemi.

Thor sklonil zrak a věděl, že tahle smrt bude znamenat pouze malou útěchu za Convenovu ztrátu. Za ztrátu jich všech. I malá útěcha byla ale lepší než žádná.

Thor se rozhlédl po pouštních pláních všude kolem a věděl, že Meč je někde za hranicemi této pouště. Zdálo se, jako by byl na jiné planetě. Když už si myslel, že se jejich cesta chýlí ke konci, uvědomil si, že v podstatě ještě ani nezačala.

KAPITOLA TŘETÍ

Erec seděl mezi ostatními rytíři ve velké síni vévodova hradu, bezpečně za branami Savarie. Všichni byli potlučení a unavení ze střetnutí s těmi monstry. Vedle něj seděl jeho dobrý přítel Brandt s hlavou svěšenou v dlaních, stejně jako mnoho dalších kolem. Nálada v místnosti byla hluboko pod bodem mrazu.

Erec to samozřejmě také cítil. Každý sval v jeho těle bolet po celodenní bitvě s lordovými muži a těmi příšerami. Byla to jedna z nejhorších bitev, na které se dokázal rozpomenout, a vévoda v ní ztratil až příliš mnoho mužů. Když Erec vzhlédl, uvědomil si, že nebýt Alistair, on, Brandt i ostatní by už byli mrtví.

Erec byl překvapen, jakou vděčnost k ní cítí. A dokonce ještě víc, znovu k ní pociťoval náklonnost. Zaujala ho mnohem více než kdy dřív. Vždycky vnímal, že byla zvláštní, nějakým způsobem velmi mocná. Ale dnes mu to události předvedly v plné síle. Spalovala ho touha zjistit, kdo Alistair opravdu je, jaká tajemství se skrývají v jejím původu. Slíbil ale, že do toho nebude strkat nos, a on vždy držel své slovo.

Erec se nemohl dočkat, až tohle shromáždění skončí, a on ji zase bude moct vidět.

Vévodovi rytíři už tu seděli celé hodiny, sbírali síly, snažili se ujasnit si, co se vlastně stalo, a co by bylo nejlepší udělat dál. Štít padl a Erec se stále snažil domyslet všechny důsledky. Znamenalo to, že Savarie byla vystavena útokům. A co hůř, poslové přinášeli zprávy o Andronicově invazi, o tom co se stalo na Králově Dvoře, v Silesii. Erecovo srdce se sevřelo steskem. Přesvědčovalo ho, že má být se svými bratry Stříbrnými a chránit jejich rodná města. Ale on byl tady, v Savarii, kam ho zavál osud. Byl potřeba i zde. Vévodovo město a lidé byli konec konců strategickou součástí říše MacGilů a také potřebovali ochranu.

Se záplavou nových zpráv o Andronicovi a o tom, že posílá jeden ze svých oddílů sem, k útoku na Savarii, Erec věděl, že milionová armáda bude brzy v každém koutě Prstenu. Až skončí, Andronicus nenechá kámen na kameni. Erec poslouchal příběhy o Andronicově dobyteltství už od svých dětských let a věděl, že se jeho krutosti nic nevyrovná. Čistě podle počtů se vévodových několik set mužů nemohlo rovnat Andronicově armádě. Mohli jen oddálit nevyhnutelný osud – Savarie bylo město odsouzené k záhubě.

„Říkám, že se musíme vzdát,“ pronesl vévodův rádce, prošedivělý starý válečník, který seděl na dlouhé dřevěné lavici, sehnutý nad holbou piva, a aby dodal svým slovům váhu, udeřil plátovou rukavicí do dřevěného stolu. Všichni ostatní vojáci ztichli a obrátili na něj svoje pohledy.

„Jakou jinou možnost máme?“ dodal. „Je nás jen několik stovek proti jejich několika milionům.“

„Třeba se můžeme ubránit, alespoň udržet naše město,“ řekl další voják.

„Ale na jak dlouho?“ ptal se další.

„Dost dlouho na to, aby MacGil mohl poslat posily. Musíme prostě jen vydržet dostatečně dlouhou dobu.“

„MacGil je mrtvý,“ odpověděl další válečník. „Nám už nikdo na pomoc nepřijde.“

„Ale jeho dcera žije,“ oponoval další. „Stejně jako jeho muži. Ti by nás tady nenechali jen tak!“

„Ti ubrání stěží sami sebe!“ zaprotestoval jiný voják.

Muži se dali do neklidného mumlání, dohadovali se mezi sebou, plácali argumenty jeden přes druhého a stále se vraceli k tomu, co již bylo jednou řečeno.

Erec tam seděl, sledoval celý ten neklidný dav a cítil se naprosto prázdný. Posel dorazil již před několika hodinami a přinesl děsivé zprávy o Andronicově invazi a také pro Erecu tu nejhorší možnou zprávu, která k němu mohla dorazit – o tom, že byl MacGil zavražděn. Erec byl od Králova Dvora

tak daleko, že to byla po dlouhé době první zpráva, kterou odsud dostal. A když k němu dorazila, cítil se, jako by mu někdo vrazil dýku přímo do srdce. Miloval MacGila jako svého otce a cítil se kvůli té zprávě, jako by ztratil část vlastního těla.

Místnost ztichla, když si vévoda odkašlal a všechny oči se obrátily jeho směrem.

„Můžeme naše město ubránit před útokem,“ pronesl vévoda pomalu. „S našimi dovednostmi a silou těchto zdí se můžeme udržet proti armádě, která bude pětikrát větší než naše. Možná bychom se dokázali ubránit i desetinásobné přesile. Máme dostatek proviantu, abychom vydrželi obléhání v délce mnoha týdnů. Proti obyčejné armádě bychom zvítězili.“

Povzdechl si.

„Ale Impérium nemá obyčejnou armádu,“ dodal. „Nemůžeme se bránit milionu mužů. Bylo by to zbytečné.“

Odmlčel se.

„Stejně zbytečné by ale bylo i složit zbraně. Všichni víme, co Andronicus provádí svým zajatcům. Vidím to tak, že na každý pád zemřeme. Otázkou je, zda zemřeme vzpřímení nebo na kolenou. A já říkám, že zemřeme vzpřímení!“

V místnosti propukl souhlasný jásot. Erec nemohl více souhlasit s tím, co vévoda právě řekl.

„Už nemáme žádnou jinou možnost,“ pokračoval vévoda. „Budeme bránit Savarii. Nikdy se nevzdáme. Možná zemřeme, ale zemřeme všichni společně.“

V místnosti se rozhostilo tíživé ticho a všichni zachmuřeně pokývli hlavami. Vypadalo to, jako by hledali jinou odpověď, ale nemohli ji najít.

„Je tu ještě jedna možnost,“ pronesl náhle Erec zvýšeným hlasem.

Doslova cítil, jak se k němu obrátily zraky všech ostatních.

Vévoda pokynul hlavou jeho směrem, aby pokračoval.

„Můžeme zaútočit,“ řekl Erec.

„Zaútočit?“ překvapeně vykřikli vojáci. „Našich několik stovek útočících na armádu milionu mužů? Erecu, vím, že strach je ti cizí, ale nezbláznil ses?“

Erec se smrtelně vážným výrazem ve tváři zavrtěl hlavou.

„To, co jste zapomněli vzít v úvahu, je, že Andronicovi muži nikdy nebudou očekávat, že bychom na ně zaútočili. Budeme mít moment překvapení na naší straně. Jak již bylo řečeno, když zůstaneme tady a budeme se bránit, zemřeme. Pokud zaútočíme, můžeme jich s sebou vzít mnohem více, a co je důležitější – pokud zaútočíme správným způsobem na správném místě, můžeme udělat mnohem více, než že je zadržíme. Můžeme skutečně zvítězit.“

„Zvítězit?!“ vykřikli divoce ostatní s pohledy upřenými na Erecu.

„Vysvětlí svůj plán,“ vyzval ho vévoda.

„Andronicus bude předpokládat, že se stáhneme. Že se budeme držet zpátky a bránit naše město,“ vysvětloval Erec. „Jeho muži nebudou očekávat, že bychom chránili nějaký opěrný bod za městskými branami. Tady ve městě máme výhodu pevných zdí, ale venku v poli, tam máme výhodu překvapení. A překvapení je vždycky lepší než opevnění. Pokud dokážeme udržet přírodní opěrný bod, můžeme je všechny nalákat do pastí, kde na ně budeme moct zaútočit. Mluvím o Východní Strži.“

„Východní Strž?“ zeptal se nějaký voják.

Erec přikývl.

Je to strmá trhlina mezi dvěma skalisky, jediná cesta skrz Kavonské hory, dobrý den jízdy odsud. Pokud sem chtějí Andronicovi muži přijít, nejkratší cesta vede právě skrz Strž. Jinak by museli zlézt hory. Cesta ze severu je v tuto roční dobu příliš úzká a bahnitá – tam by ztratil týdný. A z jihu by musel překročit řeku Fjord.“

Vévoda se s obdivem zadíval na Erecu, zamnul si bradu a přemýšlel.

„Možná máš pravdu. Andronicus by mohl vést svoje muže přes Strž. Pro jakoukoli jinou armádu by to byl čin neskutečné troufalosti, ale on se svým milionem mužů by to opravdu mohl provést.“

Erec pokýval hlavou.

„Pokud se tam dokážeme dostat, pokud je dokážeme přimět, aby to udělali, můžeme je překvapit, přepadnout ze zálohy. V takové pozici může pár mužů zadržet tisíce.“

Všichni ostatní vojáci se zahleděli na Erecu se směsicí naděje a bázně. Místnost pokrylo neklidné ticho.

„Smělý plán, příteli,“ prohlásil vévoda. „Ale opravdu, ty jsi smělý válečník, vždycky jsi jím byl,“ vévoda pokynul sluhovi. „Přineste mi mapu!“

Chlapec vyběhl z místnosti a vrátil se jinými dveřmi, v ruce držel ohromný svitek pergamenu. Rozprostřel ho na stole, vojáci se shromáždili kolem a začali studovat mapu.

Erec vystoupil kupředu, našel na mapě Savarii a nakreslil prstem linku na východ, zastavil se u Východní Strže. Strmá trhlina obklopená horami kam až oko dohlédlo.

„Je to perfektní,“ řekl jeden z vojáků.

Ostatní uznale pokyvovali hlavami a mnuli si brady.

„Slyšel jsem příběhy o několika tuctech mužů, kteří dokázali ve strži odrazit tisíce jiných,“ pronesl jiný voják.

„To jsou jen babské povídky,“ odpověděl mu cynicky další. „Ano, budeme mít na své straně moment překvapení, ale co dál? Nebudeme mít ochranu našich zdí.“

„Budeme pod ochranou přírodních zdí,“ oponoval mu jiný. „Tyhle hory, to jsou stovky stop pevných skal.“

„Nic není bezpečné,“ dodal Erec. „Jak už vévoda řekl, zemřeme tady nebo zemřeme tam venku. Já říkám, že zemřeme venku. Vítězství často získají ti smělejší.“

Vévoda po dlouhém rozmyšlení nakonec přeci jen přikývl, opřel se a svinul mapu.

„Připravte si zbraně!“ rozkázal. „Dnes v noci vyjedeme!“

*

Erec, opět oděný v plné zbroji, s mečem houpajícím se u pasu, pochodoval chodbou vévodova hradu přímo opačným směrem, než ostatní muži. Před odjezdem do konečné bitvy musel udělat ještě něco.

Musel vidět Alistair.

Už od chvíle, kdy se vrátili z poslední bitvy, Alistair čekala na Erecu v hradu, v její vlastní komnatě na konci chodby. Očekávala šťastné shledání a její srdce se téměř zastavilo, když jí sdělil tu špatnou zprávu, že ji musí znovu opustit. Erec cítil alespoň drobnou úlevu, když věděl, že alespoň ona zde zůstane, v bezpečí za pevnými zdmi hradu. Cítil odhodlání k boji s Impériem větší, než kdy dřív. Srdce ho bolelo při pomýšlení na to, že ji musí opustit. Už od jejich zasnoubení nechtěl nic jiného, než trávit čas s ní, ale zatím to nevypadalo, že by tomu osud chtěl.

Když Erec zahrnul za roh, s ozvěnou dusotu bot a cinkajících ostruh ve vyprazdňujících se sálech hradu se připravoval na nadcházející loučení, o kterém věděl, že bude bolestivé. Konečně dorazil ke starobylým klenutým dřevěným dveřím a jemně na ně zaklepal rukou v rukavici.

Ozvaly se kroky mířící z druhé strany místnosti ke dveřím a o okamžik později se dveře otevřely. Erecovo srdce se zatetelilo, jako vždy, když spatřil Alistair. Stála mezi dveřmi jako pohádková bytost s dlouhými splývajícími blond vlasy a křišťálovýma očima upřenýma přímo na Erecu. Připadala mu stále krásnější pokaždé, když ji spatřil.

Erec vstoupil do komnaty a přivinul ji k sobě. Ona ho na dlouhou chvíli pevně sevřela, nechtěla ho pustit pryč. On to také nechtěl. Přál si více než co jiného, aby za sebou mohl prostě jen zabouchnout dveře a zůstat tu s ní tak dlouho, jak jen by mohl. Ale osud to tak nechtěl.

Její teplo a blízkost působily, jako by všechno na světě bylo v pořádku, a on ten pocit nechtěl ztratit. Konečně ji pustil a pohlédl do jejích lesknoucích se očí. Sklopila zrak na jeho brnění a jeho zbraně a ve tváři se jí objevilo zklamání, když si uvědomila, že s ní nezůstane.

„Opět odcházíš, můj pane?“ zeptala se.

Erec sklopil hlavu.

„Není to moje volba, má paní,“ odpověděl. „Impérium přichází. Pokud zde zůstanu, všichni zemřeme.“

„A pokud odejdeš?“ zeptala se.

„Pravděpodobně také zemřu,“ uznal. „Ale alespoň tak budeme mít všichni šanci. Malou, ale přesto šanci.“

Alistair se obrátila a odešla k oknu, přehlédla vévodovo nádvoří prozářené západem slunce a do tváře jí dopadaly paprsky světla. Erec viděl, jak se jí smutek rozlévá po obličeji. Přišel k ní, odhrnul jí vlasy z krku a pohladil ji.

„Nebud' smutná, má paní,“ řekl. „Pokud přežiju, vrátím se k tobě. A pak už budeme spolu, navždy, bez dalšího nebezpečí a hrozeb. Konečně svobodní, abychom mohli prožít naše životy společně.“

Smutně potřásla hlavou.

„Bojím se,“ řekla.

„Té blížící se armády?“ zeptal se.

„Ne,“ odpověděla a obrátila se k němu. „Bojím se o tebe.“

Erec na ni zmateně pohlédl.

„Bojím se, že si o mně budeš myslet něco špatného,“ řekla, „protože jsi viděl, co se dělo na bitevním poli.“

Erec zatřásl hlavou.

„Nic špatného si o tobě nemyslím,“ řekl. „Zachránila jsi mi život a za to jsem ti vděčný.“

Opět zavrtěla hlavou.

„Ale také jsi viděl moji odvrácenou stranu,“ řekla. „Viděl jsi, že nejsem normální, nejsem jako všichni ostatní. Mám v sobě sílu, které nerozumím. A teď se bojím, že si o mně budeš myslet, že jsem nějaké monstrum. Že jsem žena, kterou bys už nechtěl za manželku.“

Erecovo srdce se při jejích slovech zastavilo, udělal krok kupředu, sevřel její ruce ve svých a pohlédl jí do očí s takovou vážností, jaké byl jen schopen.

„Alistair,“ řekl, „miluji tě celým svým srdcem. Nikdy nikde nebyla žena, kterou bych miloval více. A nikdy ani nebude. Miluji tě takovou, jaká jsi. Nejsi pro mne jiná, než ostatní. Ať už máš jakoukoli sílu a ať už jsi kdokoli – i když tomu nerozumím, všechno to přijímám a беру jako tvoji součást. Jsem za to vděčný. Slíbil jsem, že se nebudu vyptávat a ten slib dodržím. Nikdy se tě nebudu ptát. Ať už jsi jakákoli, беру tě takovou, jaká jsi.“

Dlouho na něj hleděla a pak se jí po tváři pomalu rozlil úsměv. Její oči se zaleskly slzami úlevy a radosti. Obrátila se k němu a objala ho, sevřela ho tak pevně, jak jen mohla.

Pak mu zašeptala do ucha: „Vrať se mi zpátky.“

KAPITOLA ČTVRTÁ

Gareth se zastavil při ústí jeskyně, sledoval západ slunce a čekal. Olízl si suché rty a snažil se soustředit. Účinky opia se konečně začaly vytrácet. Měl lehkou hlavu a nepil ani nejedl už několik dní. Gareth se v myšlenkách vrátil ke svému troulému útěku z hradu. Podařilo se mu proplížit se tajnou chodbou za ohništěm, těsně před tím, než se na něj Lord Kultin pokusil zaútočit. Musel se usmát. Kultin byl svým způsobem chytrý, ale Gareth byl chytřejší. Jako všichni ostatní, i Kultin Garetha velmi podcenil. Neuvedomil si, že Gareth má všude svoje špehy, a že tak o jeho plánech věděli v podstatě okamžitě.

Gareth uprchl právě včas – těsně před tím, než ho Kultin přepadl, a před tím, než Andronicus obsadil Králův Dvůr a srovnal ho se zemí. Lord Kultin mu v podstatě prokázal dobrou službu.

Gareth využil starodávné tajné chodby vedoucí z hradu, zakroucené a skryté hluboko pod zemí. Ty ho vyvedly ven na venkově, nedaleko vesnice, která byla míle vzdálené od Králova Dvora. Chodba končila nedaleko jeskyně, ve které se zhroutil, jakmile do ní došel. Usnul a spal celý den, schoulený do klubíčka, třesoucí se v neúprosném zimním vzduchu. Přál si, aby měl na sobě více oblečení, ale přání mu samozřejmě k ničemu nebyla.

Když se probral, vyplížil se Gareth ven a sledoval malou farmářskou vesničku v dálce. Bylo to několik stavení. Z komínů jim stoupal dým a mezi nimi pochodovali Andronicovi vojáci procházející krajinou. Gareth trpělivě čekal, dokud nepřešli. Žaludek se mu svíral hlady a věděl, že se bude muset vypravit k některému ze stavení. Doslova cítil, jak se z nich line vůně připravovaného jídla.

Gareth vyběhl z jeskyně, rozhlížel se na všechny strany, zda mu nehrozí nebezpečí, těžce oddychoval a byl šilený strachy. Neběhal už roky a lapal po dechu námahou. Uvedomil si, jak slabým a neduživým se stal. Zranění na hlavě, které mu způsobila jeho matka, hoce pulzovalo. Přísahal si, že jestli tohle všechno přežije, zabije ji vlastníma rukama.

Doběhl mezi domky, šťastně se vyhnul odhalení ze strany několika málo imperiálních vojáků, kteří k němu stáli zády. Doběhl k prvnímu stavení, které viděl – jednoduchý domek s jednou místností, stejný jako všechny ostatní. Z jeho oken sálalo teplo. Spatřil mladou dívku, možná v jeho věku, jak vyšla ze dveří s kusem masa v rukou. Smála se ve společnosti mladší holčičky, možná desetileté, nejspíš její sestry. Gareth se rozhodl, že tohle bude to pravé místo.

Rychle vběhl za děvčaty do dveří a prudce je za sebou zabouchl. Mladší dívku chytil zezadu kolem krku. Dívka zaječela a starší děvče leknutím upustilo ták s jídlem. Gareth vytrhl z pochvy svůj nůž a přiložil ho mladšímu děvčeti na krk.

Dívka ječela a po tváři jí stékaly slzy.

„TATI!“

Gareth se rozhlédl po útulné místnosti zaplněné světlem svíček a vůně z vaření. Za starší dívkou spatřil otce a matku obou děvčat. Stáli u stolu, hleděli na něj s očima plnými hrůzy a nenávisti.

„Držte se zpátky a nezabiju ji!“ vykřikl zoufale Gareth a pomalu couval zpátky, dívku přitom těsně svíral pod krkem.

„Kdo jsi?“ zeptala se starší sestra. „Moje jméno je Sarka, moje sestra se jmenuje Larka. Jsme mírumilovná rodina. Co chceš dělat s mojí sestřičkou? Koukej ji nechat na pokoji!“

„Já vím, kdo jsi,“ přimhouřil na něj otec nesouhlasně oči. „Ty jsi byl král. MacGilův syn.“

„Já pořád jsem král,“ zaječel Gareth. „A vy jste moji poddaní. Uděláte přesně to, co vám řeknu!“

Otec se na něj zamračil.

„Pokud jsi král, tak kde máš armádu?“ zeptal se. „A pokud jsi král, proč bereš nevinné dívky jako svá rukojmí, přikládáš jim na krk královskou dýku? Možná stejnou dýku, kterou jsi zabil svého vlastního otce.“ Muž se ušklíbl. „Slyšel jsem ty pověsti.“

„Máš opravdu mrštný jazyk,“ řekl Gareth. „Jen mluv dál a já zabiju tvoji malou holčičku.“

Otec těžce polkl, oči rozšířené strachem a raději zmlknul.

„Co od nás chceš?“ plačtivě se zeptala matka.

„Jídlo,“ řekl Gareth. „A také úkryt. Zburcujte vojáky, řekněte jim, že tu jsem, a slibuji vám, že ji zabiju. Žádné triky, rozumíte? Necháte mě být a ona přežije. Chci tu strávit noc. Ty, Sarko, přines mi tác s masem. A ty, ženo, přilož na oheň a přines mi plášť na ramena. A žádné prudké pohyby!“ varoval je.

Gareth sledoval, jak otec kývl na matku. Sarka sesbírala jídlo zpět na tác, zatímco matka k němu přišla se silným pláštěm a zavěsila mu ho přes ramena. Gareth se stále ještě třásl, a tak se pomalu stáhl směrem k ohništi a posadil se k němu zády, aby měl přehled o místnosti. Oheň příjemně hřál a Gareth pevně svíral stále plačící Larku. Sarka k němu přistoupila s tácem.

„Polož ho na zem vedle mě!“ rozkázal Gareth. „Pomalů!“

Zamračená Sarka udělala přesně to, co po ní chtěl. Rozrušeně sledovala svoji sestru a tác jí se zarachocením vypadl z rukou přímo vedle Garetha.

Gareth byl ohromen vůní, která se z něj linula. Natáhl se a volnou rukou sebral z tácu ohromný kus masa. Dýku stále tisknul na Larčino hrdlo. Prudce přežvykoval, zavřel oči a vychutnával každé sousto. Ukusoval rychleji, než mohl polykat, a jídlo mu tak viselo z úst.

„Vino!“ rozkázal.

Matka mu přinesla vinný měch a Gareth si z něj nalil plná ústa, až mu stékaly čůrky po bradě. Zhluboka oddychoval, žvýkal a pil a začínal se zase cítit sám sebou.

„A teď ji nech jít!“ řekl otec.

„V žádném případě,“ odpověděl Gareth. „Dnes tu přespím, přesně tak, jak jsem teď, s ní v mých rukách. Dokud jsem v bezpečí já, je v bezpečí i ona. Chceš být hrdina? Nebo chceš, aby tvoje holčička žila i dál?“

Rodina se na sebe váhavě a beze slov podívala.

„Můžu ti položit otázku?“ zeptala se ho Sarka. „Pokud jsi tak dobrý král, proč se ke svým poddaným chováš tímhle způsobem?“

Gareth na ni chvíli zmateně zíral a pak se zaklonil ve výbuchu smíchu.

„A kdo tvrdil, že jsem dobrý král?“

KAPITOLA PÁTA

Gwendolyn otevřela oči, cítila, že se svět kolem ní pohybuje, a snažila se vybavit si, kde je. Viděla, jak kolem ní propluly rudé kameny brány Silesie, viděla tisíce imperiálních vojáků, jak ji udiveně sledují. Viděla Steffena, jak jde vedle ní, a viděla nebesa, jak se pohybují nahoru a dolů. Uvědomila si, že ji někdo nese. Že ji někdo nese v náručí.

Zvedla hlavu a uviděla intenzivní záři Argonových očí. Nesl ji Argon, uvědomila si. Steffen šel po jejích boku a všichni tři volně procházeli bránami Silesie skrz tisíce imperiálních vojáků, kteří pro ně uvolnili cestu a teď na ně jen zírali. Byli obklopeni bílou září a Gwendolyn v Argonových rukách sama cítila, jak nezměrná je síla ochranného štítu. Uvědomila si, že Argon udržoval ve vzduchu nějaké kouzlo, kterým držel vojáky v uctivé vzdálenosti.

Gwen se cítila naprosto klidná, chráněná v Argonových rukách. Každý sval jejího těla ji bolel, byla vyčerpaná a nebyla si jistá, jestli by mohla jít, kdyby se o to pokusila. Víčka se jí třepotala a ona viděla svět proplouvající kolem ní v útržcích. Viděla kus zhroucené zdi, zřícený ochoz, vypálený domek, hromadu trosek. Viděla, jak procházejí skrz nádvoří, a jak došli k nejvzdálenější bráně až na okraj Kaňonu. Viděla, jak procházeli stále dál, a vojáci jim ustupovali z cesty.

Dorazili až k okraji Kaňonu, plošně pokryté kovovými hroty, a když na ní Argon stanul, spustila se dolů a svezla je do hlubin Silesie.

Když vstoupili do nižšího města, Gwendolyn spatřila tucty různých tváří. Ustarané, laskavé tváře obyvatel Silesie ji sledovaly, jak prochází, jako by šlo o nějaké divadlo. Všichni na ně zírali s výrazem údivu a obav, jak se blížili k hlavnímu náměstí.

Když na něj dorazili, shromáždily se kolem nich stovky lidí. Rozhlédla se a uviděla známé tváře – Kendrick, Srog, Godfrey, Brom, Kolk, Atme, poznávala tucty Stříbrných i mužů z Legie. Shromáždili se kolem ní s výrazy úzkosti vepsanými ve tvářích. Vše prosvěťovalo časně ranní slunce. Mlhu rozháněl čerstvý vítr vanoucí z Kaňonu. Zavřela oči a snažila se to vše zapudit. Připadala si jako exponát v muzeu, hluboce zdrcená vším, co se dělo. Cítila se ponížená a cítila, že je všechny zklamala.

Pokračovali v cestě dál, kolem všech těch lidí, skrz úzké uličky nižšího města, skrze další obloukový průchod a konečně do malého paláce nižší Silesie. Gwen upadala do bezvědomí a znovu se z něj probírala, když vkročili do úžasného rudého hradu, vystoupali několik schodů, potom prošli dlouhou chodbou a skrz další klenutý průchod. Konečně se otevřely malé dveře a oni vešli do místnosti.

V místnosti bylo šero, zdálo se, že jde o velkou ložnici se starobyitou postelí s nebesy v jejím středu. V prastarém mramorovém krbu nedaleko postele praskal oheň. V místnosti stálo několik dalších lidí a Gwendolyn cítila, jak ji Argon přinesl k posteli a něžně ji na ni položil. Když to udělal, sešly se kolem ní desítky lidí a s obavami se na Gwen zahleděly.

Argon se stáhl, ustoupil několik kroků a zmizel v davu. Hledala ho očima, několikrát zamrkala, ale nedokázala ho najít. Byl pryč. Cítila absenci jeho ochranné energie, která ji předtím chránila jako štít. Bez Argona se jí zdálo, jako by se ochladilo a jako by se nebezpečí opět vrátilo.

Gwen si olízla rozpraskané rty a o chvíli později cítila, že jí někdo podpírá hlavu zezadu, vkládá pod ni polštář a pak přikládá korbel s vodou k jejím rtům. Pila a pila a až teď si uvědomila, jak byla žíznivá. Vzhlédla a uviděla ženu, kterou poznala.

Illepra, královská léčitelka. Illepra na ni shlédla svýma měkkýma oříškovými očima naplněnými obavami, dala jí vodu a otřela jí čelo vlažným hadříkem, čímž jí otřela vlasy z tváře. Pak jí položila ruku na čelo a Gwen cítila, jak skrz ni proudí léčivá energie. Cítila, jak jí těžknou oči a uvědomila si, že se jí, proti její vůli, znovu zavírají.

*

Gwendolyn netušila, kolik času uplynulo, než znovu otevřela oči. Stále se cítila vyčerpaná a dezorientovaná. V jejích snech slyšela hlas a teď ho slyšela zase.

„Gwendolyn,“ zazněl hlas. Slyšela jeho ozvěnu v mysli a uvažovala, kolikrát už zvolal její jméno.

Vzhledla a poznala Kendricka, jak na ni hledí. Vedle něj stál její bratr Godfrey a společně s ním pak Srog, Brom, Kolk a mnoho dalších. Na druhé straně postele stál Steffen. Přičil se jí pohled na výrazy v jejich tvářích. Shlíželi na ni, jako by byla někdo, koho je potřeba litovat, a jako by už byla téměř mrtvá.

„Sestřičko,“ řekl Kendrick s úsměvem. Přesto ale jasně slyšela obavy, které se mu skrývaly v hlase. „Řekni nám, co se stalo.“

Gwen potřásla hlavou. Byla příliš unavená, než aby mohla všechno vyprávět.

„Andronicus,“ řekla ochraptělým hlasem. Znělo to spíše jako zašeptání. Odkáslala si. „Snažila jsem se... vydat sama sebe... výměnou za město... věřila jsem mu. Bylo to hloupé...“

Znovu potřásla hlavou a po tváři jí stekla slza.

„Ne, bylo to vznešené,“ opravil ji Kendrick a sevřel jí ruku do dlaně. „Jsi z nás ta nejodvážnější.“

„Udělala jsi to, co by udělal každý velký vůdce,“ řekl Godfrey a vystoupil dopředu.

Gwen zavrtěla hlavou.

„Podvedl nás...“ řekla Gwendolyn. „...a napadl mě. Přiměl McClouda, aby mě napadl.“

Gwen si nemohla pomoci. Sotva ta slova vypustila z úst, začala brečet a nemohla to zadržet. Věděla, že takhle by se vůdce chovat neměl, ale nedokázala pláč zastavit.

Kendrick jí sevřel ruku ještě pevněji.

„Chtěli mě zabít...“ řekla. „Ale Steffen mě zachránil...“

Všichni lidé v místnosti se podívali na Steffena, který stál loajálně po jejím boku, s novým respektem. On jen skromně sklonil hlavu.

„To, co jsem udělal, bylo příliš málo a příliš pozdě,“ odpověděl. „Byl jsem jen sám proti mnoha.“

„I tak jsi zachránil naši sestru a my tak budeme navždy tvými dlužníky,“ řekl Kendrick. Steffen potřásl hlavou.

„Já mám u ní mnohem větší dluh,“ odpověděl.

Gwen ho zadržela.

„Argon nás zachránil oba,“ shrnula situaci.

Kendrickova tvář potemněla.

„Pomstíme tě,“ řekl.

„Nejsem to já, o koho se bojím,“ řekla Gwen. „Je to město... naši lidé... Silesie... Andronicus... určitě zaútočí...“

Godfrey ji poplácal po ruce.

„O to se teď nestarej,“ řekl odhodlaně. „Odpočívej. Nech nás, abychom to probrali sami. Ty jsi teď v bezpečí, tady s námi.“

Gwen cítila, že se jí opět klíží oči. Nebyla si jistá, jestli byla vzhůru, nebo sní.

„Potřebuje spát,“ řekla Illepra a ochranitelsky předstoupila před ostatní.

Gwendolyn to vše slyšela jen tlumeně a připadala si stále těžší a těžší, upadala do bezvědomí a znovu se z něj probírala. V její mysli se míchaly obrázky Thora a pak jejího otce. Bylo pro ni těžké odlišit, co byla pravda, a co byl pouhý sen. Slyšela pouhé útržky konverzace, která nad ní probíhala.

„Jak vážná jsou zranění?“ uslyšela hlas. Možná Kendrickův.

Cítila, jak Illepra položila ruku na její čelo. A poslední slova, která slyšela, než se jí zavřely oči, byla od Illepry:

„Tělesná zranění jsou jen lehká, můj pane. Zato zranění na její duši jsou opravdu hluboká.“

*

Když se Gwen znovu probudila, slyšela zvuk praskajícího ohně. Nedokázala říct, kolik času uplynulo. Několikrát zamrkala a snažila se prohlédnout skrz šero místnosti. Zjistila, že se dav už rozešel. Jediní lidé, kteří zde zůstali, byl Steffen, sedící na židli po straně postele, Illepra, která stála nad ní a natírala jí zápěstí mastí, a ještě jedna další osoba. Byl to milý, starý muž, který na ni shlížel se starostmi v očích. Téměř se jí zdálo, že ho poznává, ale nedokázala ho nikam zařadit. Cítila se tak unavená, strašně unavená, jako by roky nespala.

„Má paní?“ ozval se starý muž a shýbl se k ní. Držel v obou rukách něco velkého, a když se Gwen podívala blíž, zjistila, že je to v kůži vázaná kniha.

„To jsem já, Aberthol,“ řekl. „Tvůj starý učitel. Slyšíš mě?“

Gwen polkla a pomalu přikývla. Oči měla otevřené jen lehce.

„Čekal jsem hodiny, abych tě mohl vidět,“ řekl. „Vidím, že jsi unavená.“

Gwen pomalu pokývala hlavou, rozpomněla se a byla starému muži vděčná, že přišel.

Aberthol se nad ní sklonil, otevřel ohromnou knihu, kterou přinesl, a ona cítila její váhu na svém klíně. Slyšela šustění těžkých stránek, jak jimi otáčel.

„Je to jedna z mála knih, kterou se mi podařilo zachránit,“ pronesl smutně, „před vypálením Domu učenců. Je to čtvrtá kronika MacGilů. Četla jsi ji. Mezi ostatními příběhy o dobývání, triumfech i porážkách se v ní skrývají i další příběhy. Příběhy o zraněních velkých vůdců. O zraněních na těle i na duši. Všechny představitelné druhy zranění, má paní. A to je to, co jsem ti přišel říct: i ti nejlepší muži a ženy utrpěli naprosto nepředstavitelné zacházení, mučení a torturu. Nejsi v tom sama. Jsi jako loukoť v kole času. Je nespočet ostatních, kteří trpěli mnohem více, než ty. A mnoho z nich přežilo a pak se stalo ještě většími vůdci.“

„Nemusíš se stydět,“ řekl a sevřel jí zápěstí. „To je to, co ti chci říct. Nikdy se nesmíš stydět. Nesmí v tobě být žádná hanba – pouze čest a odvaha k tomu, co musíš udělat. Jsi jeden z největších vůdců, jaké kdy Prsten spatřil. A tahle událost na tom v žádném případě nic nemění.“

Gwen se jeho slova dotkla, cítila, že jí po tváři kane slza. Jeho slova byla přesně to, co potřebovala slyšet a cítila za ně ohromnou vděčnost. Samozřejmě věděla a chápala, že má naprostou pravdu.

Přesto jí ale emoce říkaly něco jiného, nedokázala to tak cítit. Jedna její část si nemohla pomoci a připadala si, že je navěky zraněná. Věděla, že to není pravda, ale prostě to tak cítila.

Aberthol se usmál a vytáhl jednu menší knihu.

„Pamatuješ si na tuhle?“ zeptal se a ukázal jí vazbu v rudé kůži. „Byla tvoje nejoblíbenější po celé tvé dětství. Legendy našich otců. Je v ní jeden zvláštní příběh, o kterém jsem si myslel, že bych ti ho přečetl, abych ti pomohl ukrátit dlouhou chvíli.“

Gwen potěšilo jeho milé gesto, ale už to dál nedokázala vydržet. Smutně zavrtěla hlavou.

„Děkuji,“ řekla chvějícím se hlasem a další slza jí sklouzla po tváři. „Zrovna teď to bohužel nedokážu vyslechnout.“

Jeho tváří přeběhlo zklamání, ale pak s porozuměním přikývl.

„Někdy jindy,“ řekla mu a cítila se sklíčeně. „Potřebuji být sama. Pokud bys mohl, prosím, odejít. Vy všichni,“ řekla a obrátila se na Steffena a Illepru.

Všichni povstali a sklonili hlavu, pak se otočili a spěchali ven z místnosti.

Gwen se cítila provinile, ale nedokázala si pomoci. Chtěla se schoulit do klubíčka a umřít. Slyšela jejich kroky, jak procházejí místností, slyšela, jak se za nimi zavírají dveře. Rozhlédla se, aby se ujistila, že je místnost prázdná.

S překvapením zjistila, že místnost prázdná nebyla: zůstala tu osamělá postava stojící ve dveřích, vzpřímená v perfektním postoji jako vždy. Mířila pomalým, majestátním krokem přímo ke Gwen. Zastavila se několik stop od postele a hleděla na ni bez jakéhokoli výrazu.

Její matka.

Gwen překvapilo, že ji zde vidí stát, bývalou královnu, vznešenou a hrdou jako vždy, shlížející na ni s obvyklým chladným výrazem. V jejích očích, na rozdíl od očí ostatních návštěvníků, nebyl žádný soucit.

„Proč jsi tady?“ zeptala se Gwen.

„Přišla jsem, abych tě viděla.“

„Ale já tě nechci vidět,“ odpověděla Gwen. „Nechci vidět nikoho.“

„Je mi jedno, co ty chceš,“ řekla její matka chladně a sebevědomě. „Jsem tvoje matka a mám právo tě vidět kdykoli si to přeji.“

Gwen pocítila, že její starý hněv na matku se opět rozhořívá – ona byla tou poslední osobou, kterou by teď chtěla vidět. Ale znala svou matku a věděla, že neodejde, dokud nevysloví, co má na srdci.

„Tak tedy mluv,“ řekla Gwendolyn. „Mluv a pak odejdi a nech mě na pokoji.“

Její matka si povzdechla.

„Ty o tom nevíš,“ řekla její matka. „Ale když jsem byla mladá, ve tvém věku, napadli mě stejným způsobem, jako teď tebe.“

Gwen na ni šokovaně hleděla. O tom opravdu neměla tušení.

„Tvůj otec o tom věděl,“ pokračovala její matka. „A bylo mu to jedno. I přesto si mne vzal za ženu. V tu chvíli jsem si připadala, jako by můj život úplně skončil, ale nebylo tomu tak.“

Gwen zavřela oči a cítila, jak jí další slza stéká po tváři. Chtěla, aby matka přestala. Nechtěla poslouchat její příběh. Bylo už trochu pozdě na to, aby jí matka projevovala jakýkoli soucit. To opravdu předpokládala, že sem prostě nakráčí po tolika letech drsného zacházení, nabídne jí dojemný příběh, a tím se všechno jednoduše vyřeší?

„Už jsi skončila?“ zeptala se Gwendolyn.

Její matka postoupila o krok kupředu. „Ne, ještě jsem neskončila,“ řekla pevně. „Teď jsi královna – a je na čase, aby ses jako královna začala chovat,“ řekla její matka hlasem tvrdým jako ocel. Gwen v jejím hlase slyšela sílu, jakou v něm doted' nezaznamenala. „Lituješ sebe sama. Ale ženy každý den, všude na světě, mají mnohem horší osud, než máš ty. To, co se ti stalo, není v celém koloběhu života nic. Rozumíš mi? Není to nic.“

Její matka si povzdechla.

„Pokud chceš přežít a cítit se na tomhle světě jako doma, pak musíš být silná. Silnější, než muži. Muži tě vždy dostanou, ať už tak nebo tak. Není to o tom, co se ti stane, je to o tom, jak to přijmeš. Jak na to zareaguješ. To je to, co musíš kontrolovat. Můžeš se prostě zhroutit a zemřít. Nebo můžeš být silná. To je to, čím se liší ženy od dívek.“

Gwen věděla, že se jí matka snaží pomoci, ale nenáviděla nedostatek pochopení v jejím přístupu a také nenáviděla, když ji někdo poučoval.

„Nenávidím tě,“ řekla jí Gwendolyn. „Vždycky jsem tě nenáviděla.“

„Já to vím,“ odpověděla její matka. „Já tě také nenávidím. Ale to neznamená, že si nemůžeme vzájemně porozumět. Nechci tvoji lásku. To, co chci, je, abys byla silná. Tenhle svět neovládají lidé, kteří jsou slabí a vyděšení. Světu vládnou lidé, kteří ze sebe setřesou potíže, jako by o nic nešlo, a pokračují dál. Můžeš se zhroutit a zemřít, pokud si to přeješ. Na to je vždycky spousta času. Ale je to nudné. Buď silná a žij. Opravdu žij. Buď příkladem pro ostatní. Protože jednoho dne, a o tom tě mohu ujistit, stejně zemřeš. A teď, když jsi živá, bys taky mohla skutečně žít.“

„Nech mě na pokoji!“ zaječela Gwendolyn, neschopná najít jiná slova.

Její matka na ni dál hleděla ledovým pohledem a pak konečně, po chvíli ticha, která jakoby trvala celou věčnost, se otočila, jako pyšný páv vyšla z místnosti a zabouchla za sebou dveře.

V prázdném tichu začala Gwen plakat. Plakala a plakala a víc než kdy jindy si přála, aby tohle vše prostě zmizelo.

KAPITOLA ŠESTÁ

Kendrick stál u koridoru na okraji Kaňonu a hleděl na převalující se mlhu. Zatímco se rozhlížel, jeho srdce pukalo. Ničilo ho vidět jeho sestru v situaci, v jaké se nacházela, a uvnitř měl pocit, jako by to byl on, na koho zaútočili. Ve tvářích Silesianů viděl, že Gwen nevnímali pouze jako vůdce. Vnímali ji jako člena rodiny. Byli všichni stejně sklíčení, jako by je Andronicus zranil všechny naráz.

Kendrick si připadal, jako by to byl on, na koho padala vina. Měl přeci vědět, že jeho mladší sestra udělá něco takového, věděl, jak je statečná a hrdá. Měl předpokládat, že se raději sama vydá, než bude mít kdokoli šanci ji zastavit, a měl najít způsob, jak jí v tom zabránit. Znal její povahu, to jak je důvěřivá, znal její dobré srdce a také jako válečník věděl lépe než ona o tom, že někteří vůdci jsou velmi brutální. Byl starší a moudřejší než ona a cítil, že ji zklamal.

Kendrick se za tohle všechno, za tuhle hroznou situaci, cítil zodpovědný i proto, že to vše bylo příliš mnoho na jednu jedinou osobu. Na nově korunovaného vládce, šestnáctiletou dívku. Neměla tu tíhu nikdy nést sama. Taková důležitá rozhodnutí by byla příliš i pro něj, dokonce i pro jeho otce. Gwendolyn udělala to nejlepší, co za daných okolností mohla, a zřejmě lépe, než by na jejím místě učinili mnozí ostatní. Kendrick sám neměl naprosto žádné ponětí, jak se s Andronicem vypořádat. Nikdo z nich neměl.

Sotva Kendrick pomyslel na Andronica, jeho tvář zrudla zuřivostí. Andronicus byl vůdce bez jakýchkoli skrupulí, bez principů a bez soucitu. Kendrickovi bylo jasné, že kdyby se teď vzdali, potká je všechny stejný osud: Andronicus by je všechny bez výjimky buď zabil, nebo zotročil.

V ovzduší se ale něco změnilo. Kendrick to mohl vidět v pohledech všech lidí a dokonce to sám cítil. Silesiané už netoužili po pouhém přežití, nechtěli se jen bránit. Teď už toužili po pomstě.

„SILESIANÉ!“ zaduněl mocný hlas.

Dav ztichnul a pohlédl vzhůru. V horním městě na okraji Kaňonu stál Andronicus a shlížel na ně, obklopen svými posluhovači.

„Dávám vám šanci“ zahřměl. „Odvraťte se od Gwendolyn a já vás nechám žít! Pokud to neuděláte, snese se na vás ohnivá bouře. Ihned za úsvitu, oheň tak mocný, že nikdo z vás nepřežije.“

S úsměvem se odmlčel.

„Je to velmi dobrá nabídka. Raději nad ní příliš dlouho neváhejte.“

S těmi slovy se Andronicus otočil a odkráčel pryč.

Silesiané se postupně probrali z přemýšlení a rozhlíželi se, co na to ostatní.

Srog vystoupil dopředu.

„Věrní Silesiané!“ zaduněl Srogův hlas k rozrůstajícímu se davu válečníků. Tvářil se vážněji, než ho kdy Kendrick viděl. „Andronicus napadl naši nejkrásnější a nejdražší vůdkyni, naši královnu. Dceru našeho milovaného krále MacGila. Napadl tak naprosto každého z nás. Pokusil se pošpinit naši čest – pošpinil ale pouze svoji vlastní!“

„JE TO TAK!“ zařval dav, který začínal vřít vzrušením. Muži svírali jílce mečů s ohněm v očích.

„Kendricku,“ řekl Srog a otočil se k němu. „Co navrhuješ?“

Kendrick pomalu pohlédl do očí mužů, kteří před ním stáli.

„ZAUŤOČÍME!“ zvolal Kendrick a cítil oheň ve svých žilách.

Dav zařval v odpověď, dav, který stále rostl a rostl, nebojácný pohled v očích všech mužů. Každý z těch lidí, které před sebou viděl, byl připraven bojovat na život a na smrt.

„ZEMŘEME JAKO MUŽI, NE JAKO PSI!“ znovu zvolal Kendrick.

„PŘESNĚ TAK!“ zvolal dav v odpověď.

„BUDEME BOJOVAT ZA GWENDOLYN! ZA VŠECHNY NAŠE MATKY, SESTRY A MANŽELKY!“

„ANO!“

„ZA GWENDOLYN!“ zvolal Kendrick.

„ZA GWENDOLYN!“ zvolal dav v odpověď.

Dav hučel vzrušením, které s každým dalším okamžikem ještě více vzrůstalo.

Se závěrečným zvoláním následovali Kendricka a Sroga, kteří je vedli vzhůru úzkým koridorem do vyšší Silesie. Přišel čas, aby Andronicus zjistil, za co v boji stojí Stříbrní.

KAPITOLA SEDMÁ

Thor s Reecem, O'Connorem, Eldenem, Convenem, Indrou a Krohnem stáli u ústí řeky a shlíželi na Convalovo tělo. Ve vzduchu se vznášela ponurá nálada. Thor ji při pohledu na svého bratra z Legie vnímal jako závaží na hrudi, které se ho snažilo stáhnout dolů. Conval. Mrtev. Působilo to tak strašně neskutečně. Na této dobrodružné cestě jich, co si jen Thor vzpomínal, vždy bylo šest. Nikdy nečekal, že by jich mohlo být jen pět. Při tom pomyšlení vnímal svoji vlastní smrtelnost.

Thor vzpomínal na všechny ty příležitosti, kdy tu pro něj Conval byl, vzpomínal, jak s ním byl na každém kroku této cesty, už od prvního dne, kdy Thor vstoupil do Legie. Byl pro něj jako vlastní bratr. Conval měl pro Thora vždy slabost, vždy pro něj měl milé slovo. Na rozdíl od některých dalších vojáků bral Thora už od začátku jako přítele. Vidět ho ležet na zemi mrtvého – obzvlášť, když se jednalo o důsledek Thorových chybných rozhodnutí, to bylo něco, z čeho se Thorovi chtělo zvracet. Kdyby nikdy nevěřil těm třem bratrům, možná by tu dnes Conval stál živý.

Samozřejmě nemohl Thor myslet na Convala a nevzpomenout na Convena, jeho identické dvojče, neoddělitelného partnera. Vždy dokončovali myšlenku jeden za druhého. Nedokázal si ani představit, jakou bolest musí Conven cítit. Conven vypadal, jako by to už ani nebyl on. Ten veselý, bezstarostný Conven, kterého kdysi znali, už asi nadobro zmizel.

Všichni tiše stáli na okraji bitevního pole, kde se to stalo, těla imperiálních vojáků nahromaděná kolem nich. Stáli tam, jako vytesaní z kamene, shlížejíce na Convala, a nikdo z nich nechtěl odejít, než mu dopřejí důstojný pohřeb. Podařilo se jim najít několik hezkých kožešin, které patřily jednomu z padlých imperiálních důstojníků. Svlékli je z něj a zabalili do nich Convalovo tělo. Pak ho umístili na malou loďku, kterou použili na cestu sem. Jeho dlouhé tělo leželo na zádech, ztuhlé, s pohledem upřeným k nebi. Válečnický pohřeb. Conval už vypadal jako zmrzlý, jeho tělo tuhé a modré, jako kdyby vlastně nikdy nežil.

Stáli tam dlouho, Thor už ani nevěděl, jak dlouho, a všichni byli ponořeni do svých vlastních smutných myšlenek. Nikdo z nich nechtěl vidět jeho tělo odejít. Indra pohybovala svojí dlaní nad Convalovým čelem v malých kruzích a se zavřenýma očima pronášela nějaká zaklínadla v jazyce, kterému Thor nerozuměl. Bylo vidět, jak moc se o Convala zajímala, když prováděla tento skromný pohřební obřad. Ze zvuku jejího hlasu zazníval klid a mír. Nikdo z mužů nevěděl, co říct, takže tam jen zachmuřeně stáli a nechali Indru, aby obřad vedla sama.

Konečně Indra dokončila zařikávání a o krok ustoupila. Conven vystoupil, poklekl po bratrově boku a slzy mu stékaly po tvářích. Se skloněnou hlavou natáhl ruku a položil ji na ruku svého bratra.

Conven se rozhodl a postrčil loďku kupředu. Odplula do klidných říčních vod a pak, jako kdyby vlny porozuměly, co se po nich žádá, zmocnil se loďky proud a pomalu, něžně ji odnášel pryč. Plula dál a dál od skupinky, zatímco Krohn kňučel, jak se vzdalovala. Jakoby odnikud se zvedla mlha a loďku pohltila. Zmizela.

Thor se cítil, jako by i jeho tělo bylo vtahováno do podsvětí.

Muži pomalu pohlédli jeden na druhého a následně na bojiště a pláň za ním. Za nimi bylo podsvětí, ze kterého sem přišli. Na jednu stranu se rozléhaly travnaté pláně, na druhou pak prázdná pustina, vyprahlá poušť. Stáli na rozcestí.

Thor se obrátil na Indru.

„Abychom se dostali k jezeru Neversink, musíme přejít tu poušť?“ zeptal se Thor.

Souhlasně přikývla.

„Je tu ještě nějaká další cesta?“ zeptal se.

Zavrtěla hlavou.

„Jsou i jiné cesty, ale ne tak přímé. Ztratil bys tak týdny. Pokud chceš porazit ty zloděje, je tohle jediná cesta.“

Ostatní na poušť dlouze hleděli, viděli, jak ji slunce rozpaluje a vzduch se nad ní vlní.

„Vypadá, že neodpouští chyby,“ řekl Reece a postavil se po Thorově boku.

„Nevím o nikom, kdo by ji přešel a přežil,“ řekla Indra. „Je rozlehlá a plná nepřátelských stvoření.“

„Nemáme dostatek proviantu,“ řekl O’Connor. „Nezvládneme to.“

„Přesto je to jediná cesta k Meči,“ řekl Thor.

„Za předpokladu, že Meč stále existuje,“ dodal Elden.

„Pokud zloději dorazili k jezeru Neversink, pak je tvůj milovaný Meč ztracen navždy,“ řekla Indra. „Budeš riskovat naše životy jen kvůli přeludu. Nejlepší věc, kterou teď můžeš udělat, je obrátit se a zamířit zpět k Prstenu.“

„Nevrátíme se,“ pronesl odhodlaně Thor.

„Obzvláště ne teď,“ dodal Conven a vystoupil kupředu. V očích mu plál oheň a smutek.

„Najdeme ten Meč, nebo při jeho hledání zemřeme,“ řekl Reece.

Indra zavrtěla hlavou a povzdechla si.

„Nečekala jsem od vás jinou odpověď, chlapci,“ řekla. „Příliš odvážní, až do konce.“

*

Thor pochodoval bok po boku s ostatními pustinou, mžoural skrz pálící slunce a lapal po dechu v neúprosném vedru. Čekal, že bude mít radost, když se dostal pryč z podsvětí, když se zbavil jeho všudypřítomného šera, ve kterém bylo nemožné spatřit slunce. Ale bylo to jako jít ode zdi ke zdi. Tady v poušti nebylo nic jiného, než slunce: zlaté slunce a zlatá nebesa, všechny paprsky dopadající přímo na něj, bez možnosti se kamkoli schovat. Bolela ho hlava a necítil se dobře. Nohy za sebou táhl a připadal si, jako by pochodoval celý život. Když se podíval kolem, viděl, že ostatní jsou na tom stejně.

Putovali už den a půl a on neměl žádnou představu, jak by toto tempo mohli dál udržet. Pohlédl na Indru, jak si ukrývá hlavu v kápi, a zauvažoval, jestli náhodou neměla pravdu. Možná to byla až přílišná opovážlivost, pokoušet se o přechod pouště. Ale on přísahal, že Meč najde – jakou jinou možnost tedy měli?

Jak pokračovali, vířili nohama mračna prachu, který se pak převaloval všude kolem, a tím se jim dýchalo ještě hůř. Na horizontu nebylo nic, než vyprahlá písčitá půda, všechno ploché kam až jen oko dohlédlo. Ani nejmenší náznak nějaké stavby, cesty nebo kopce... Nebo čehokoli jiného. Nic než poušť. Thor si připadal, jako by dorazili na samý konec světa.

Jak šli, nacházel Thor útěchu alespoň v jedné věci: alespoň teď, poprvé v životě, si byl jistý, kam má mířit. Už nebyl vydán na milost a nemilost těm třem bratrům, nemusel naslouchat jejich radám a hloupé mapě. Teď naslouchal Indře a věřil jí mnohem víc, než kdy věřil bratrům. Byl si naprosto jistý, že je vede správným směrem. Nebyl si ale jistý, zda tuto cestu přežijí.

Thor zaslechl jemný svištivý zvuk, a když se podíval dolů, viděl, že se písek kolem něj začíná svíjet v kružích. Ostatní to viděli také. Thor si nebyl jistý, co se děje, když viděl, jak se písek pomalu zvedá, kruhy u jeho nohou narůstají a následně se zvedají k nebi. Brzy se vytvořil velký prašný mrak zdvíhající se ze země a stoupající výš a výš.

Thor cítil, jak jeho tělo náhle vysychá. Připadal si, jako by každá jednotlivá kapka vody v jeho těle byla vytažena ven, a dostal neskutečnou žízeň. Nikdy dřív v životě takovou žízeň necítil.

Začal panikařit, zašmátral po svém měchu s vodou, uchopil ho a chtěl si svažit rty. Když jej ale naklonil, voda se náhle zdvihla směrem vzhůru k nebi a jeho rtů se ani nedotkla.

„Co se to děje?“ zakřičel Thor na Indru a lapal po dechu.

Indra s obavami pohlédla na nebe a stáhla si kápi.

„Obrácený déšť!“ vykřikla Indra.

„Co to je?“ zavolal Elden, zatímco lapal po dechu a držel se za hrdlo.

„Prší vzhůru!“ zakřičela Indra. „Všechna vlhkost je vytahována směrem vzhůru do nebes!“

Thor sledoval, jak zbytek jeho vody vylétl z měchu vzhůru a pak viděl, jak kůže měchu praská a vysychá a na zem už dopadá vyschlá jako troud.

Thor padl na kolena a svíral si hrdlo, jen stěží se mu dařilo dýchat. Ostatní kolem se zachovali úplně stejně.

„Vodu!“ žadonil za ním Elden.

Ozvalo se divoké rachocení, jako zvuk tisíce hromů. Thor vzhlédl a uviděl, jak nebesa potemněla. Objevil se jediný bouřkový mrak a mířil k nim neskutečnou rychlostí.

„VŠICHNI K ZEMI!“ zaječela Indra. „Nebesa se obracejí!“

Ještě ani nedokončila větu a nebesa se otevřela. Stěna vody se řítla dolů a srazila Thora i ostatní silou přílivové vlny.

Thor se začal kutálet, znovu a znovu, ve vodní vlně, valil se ani nevěděl, jak dlouho. Konečně se ocitl zpět na pevné zemi a vlna se postupně vzdalovala. Následoval normální déšť, takže Thor obrátil hlavu vzhůru a pil a pil, stejně jako ostatní, dokud se konečně necítil dostatečně svlažen.

Pomalu se všichni zvedli zpět na nohy, těžce oddechovali a vypadali velmi zničeně. Podívali se jeden na druhého. Přežili. Jak je opouštěl strach a šok, začali se usmívat, až vybuchli v hurónský smích.

„Žijeme!“ vykřikl O'Connor.

„Tohle je to nejhorší, co nám poušť může provést?“ zeptal se Reece, plný radosti, že žije.

Indra zachmuřeně zavrtěla hlavou.

„Slavíte předčasně,“ řekla s ustaraným výrazem. „Po dešti vycházejí pouštní zvířata, aby se napila.“

Ozval se příšerný zvuk, a když se Thor rozhlédl, se zděšením uviděl armádu stvoření, jak se zdvihají z písku a razí si k nim cestu. Ohlédl se přes rameno a uviděl jezero, které po sobě zanechal déšť. Uvědomil si, že stojí přímo v cestě žíznivým stvořením.

Tucty stvoření, která Thor nikdy dříve nespatriil, uháněly jejich směrem. Byla to ohromná, žlutá zvířata připomínající buvol, s tím rozdílem, že byla dvakrát tak velká, se čtyřma rukama a čtyřmi rohy, stojící na dvou nohách, a běžela přímo k nim. Uháněla velmi zábavným způsobem, vždy jednou za čas se spustila dolů, běžela po všech čtyřech a pak znovu po dvou. Řvala, jako by si šla přímo pro ně, a jejich dusot rozechvíval zemi.

Thor tasil svůj meč a totéž udělali i ostatní a připravovali se k obraně. Když se přiblížilo první zvíře, Thor se odvalil stranou mimo jeho cestu. Neútočil a doufal, že se prostě jen přejene kolem a půjdou za vodou.

Stvoření sklonilo hlavu, aby Thora mohlo nabrat, ale minulo, když se Thor odvalil. K Thorově hrůze to ale nestačilo. Zvíře se zuřivě obrátilo a znovu běželo přímo na Thora. Zdálo se, že po Thorově smrti žíznilo víc než po vodě.

Jak se znovu rozbíhalo k útoku se skloněnými rohy, Thor vyskočil do vzduchu, máchl svým mečem a usekl probíhajícímu zvířeti jeden z rohů. Zvíře zavřeštělo, vyskočilo na zadní, otočilo se na Thora a srazilo ho na zem.

Stvoření se postavilo na nohy a pokusilo se Thora udupat. Thor se mu odvalil z cesty a zvířecí nohy tak jen zanechaly stopy v písku a zvířely prach. Stvoření se znovu postavilo, ale tentokrát Thor pozvedl meč a vrazil mu ho přímo do hrudi.

Zvíře opět zavřeštělo. Meč mělo zaražený do těla až po jílec a Thor se zpod něj odvalil právě včas, než dopadlo mrtvé na zem.

Když se Thor znovu postavil na nohy, další zvíře už se na něj rozbíhalo. Odskočil mu z cesty, ale ne dostatečně včas, takže ho roh zranil na ruce, až vykřikl bolestí a upustil meč. Když ztratil meč, vytáhl Thor svůj prak, vložil do něj kámen a vrhl ho na zvíře.

Zvíře zavrávalo a zařičelo, když ho kámen udeřil do oka, ale stále běželo přímo na Thora.

Thor uhýbal doleva a doprava a snažil se vykličkovat zvířeti z cesty. Ale to bylo příliš rychlé. Už nebylo kam uhnout a Thor věděl, že během několika okamžiků ho zvíře rozdupe. Jak utíkal, koutkem oka zahlédl svoje bratry z Legie a viděl, že si nevedou o nic lépe. Každý z nich utíkal před jedním ze zvířat.

Zvíře se k němu přiblížilo, už bylo jen několik palců daleko, takže Thor mohl cítit jeho pach a slyšet jeho pochrochtávání. Sehnulo hlavu a připravovalo se zaútočit na Thora rohy. Ten se mohl jen připravit na náraz.

Náhle zvíře zavřeštělo, a když se Thor ohlédl, viděl, že zvíře mizí do výše. Zmateně, nechápavě pohlédl nahoru, když tu uviděl za zvířetem obrovskou, limetkově zelenou bestii, velikou jako dinosaur, sto stop vysokou, s řadami zubů ostrých jako břitva. Svírala zvíře v čelistech, jako by to nic nebylo, zaklonila hlavu a zvíře pohltila. Zvíře jí ještě z tlamy nějakou dobu vřískalo, ale když ho bestie začala žvýkat svými ohromnými čelistmi, stačila tři kousnutí a zvíře bylo pryč. Bestie si jen olízla tlamu jazykem.

Všude kolem Thora se zvířata obracela a běžela pryč od bestie. Ta se za nimi rozběhla a mrskala přitom svým obrovským ocasem ze strany na stranu. Zároveň jím porazila Thora i ostatní na zem. Naštěstí se ale zajímala více o žlutá zvířata, než o Thora a jeho doprovod, takže se rychle vzdalovala.

Thor se otočil a pohlédl na ostatní. Ti jen zaraženě seděli kolem a hleděli na něj.

Indra se postavila a potřásla hlavou.

„Nebojte se,“ řekla, „bude to ještě mnohem horší.“

KAPITOLA OSMÁ

Kendrick pomalu procházel skrz vypálené nádvoří horní Silesie, Srog, Brom, Kolk, Atme, Godfrey a tucet Stříbrných po jeho boku. Všichni záměrně pochodovali pomalu, ruce složené za hlavou na znamení, že se vzdávají.

Jejich malá skupinka si propracovávala cestu skrz tisíce přihlížejících imperiálních vojáků, směrem k ohromné Andronicově postavě u vzdálené městské brány. Jak Kendrick šel, cítil na sobě pohledy všech přihlížejících, i to, jak napětí ve vzduchu narůstá. Nádvoří, ač se na něm nacházely tisíce jednotek, bylo tiché tak, že by bylo slyšet i upadnutí špendlíku.

Zhruba před hodinou dal Kendrick Andronicovi vědět, že se vzdává. Celá skupina vystoupila pohromadě a všichni ukázali, že nemají zbraně. Společně pochodovali skrz narůstající dav imperiálních vojáků k Andronicovi, aby před ním formálně poklekli. Kendrickovo srdce během pochodu bušilo čím dál silněji a v krku mu vyschlo, když spatřil tisíce nepřátel, jak je obklopují.

Kendrick s ostatními vymysleli plán, a když se blížili k Andronicovi a Kendrick na vlastní oči uviděl, jak obrovsky a divoce vypadá, modlil se, aby plán vyšel. Protože pokud ne, jejich životy zde skončí.

Pochodovali s cinkajícími ostruhami, dokud konečně nevystoupil jeden z Andronicových generálů, impozantní stvoření s nepřátelským výrazem ve tváři, pozvedl svoji hrubou dlaň a udeřil Kendricka do hrudi. Zastavili asi dvacet stop od Andronica, zřejmě kvůli obavám o jeho bezpečnost. Jeho vojáci byli chytřejší, než Kendrick předpokládal – doufal totiž, že dopochodují až k Andronicovi, ale očividně to bylo něco, co nedovolí. Kendrickovo srdce se rozbušilo rychleji, doufal, že vzdálenost jejich plán neohrozí.

Jak tam stáli, tiše, tváří v tvář, Kendrick si odkašlal.

„Přišli jsme, abychom se vzdali samotnému velkému Andronicovi,“ oznámil Kendrick dunivým hlasem, snažil se znít co nejpřesvědčivěji, když stál nehnutě před ostatními a hleděl přímo do Andronicových očí.

Andronicus si prsty pohrával s vysušenými hlavami na svém krku, shlížel na ně dolů a vydal zvuk, který byl snad zachrochtnutím, snad uchechtnutím.

„Přijímáme tvoje podmínky,“ pokračoval Kendrick. „Uznáváme porážku.“

Andronicus se mírně naklonil kupředu. Seděl na obrovské kamenné lavici a shlížel na ně s výrazem, který byl snad úsměvem.

„Věděl jsem, že se vzdáte,“ pronesl a zvuk jeho hlasu zaduněl přes celé nádvoří. „Kde je ta holka?“

Tohle Kendrick očekával.

„Přišli jsme jako oddíl našich nejzkušenějších a nejvýznamnějších důstojníků,“ odpověděl. „Přišli jsme první, abychom před tebou uznali naši porážku. Až skončíme, dorazí i ostatní, pokud to dovolíš, samozřejmě.“

Kendrick předpokládal, že když dodá „pokud to dovolíš“, bude to působit více důvěryhodně. Už kdysi totiž získal cennou lekci od jednoho ze svých vojenských poradců: když jednáš s narcistickým velitelem, vždycky se snaž povzbudit jeho ego. Polichocený velitel, kterému se zahraje na jeho ego, pak mohl udělat jakoukoli fatální chybu.

Andronicus se opět opřel a odpověděl napůl úst.

„Samozřejmě, že dorazí,“ řekl. „Jinak by totiž tahle vaše skupinka, která dorazila, byla jen skupinou bláznů.“

Andronicus tam seděl, shlížel na ně, jako by se nemohl rozhodnout, co dál. Vypadal, jako by vycítil, že něco nehraje. Kendrickovi bušilo srdce.

Konečně, po dlouhém čekání, vypadal Andronicus, že se rozhodl.

„Udělejte krok kupředu a poklekněte,“ rozkázal. „Vy všichni.“

Ostatní se podívali na Kendricka a ten jen přikývl.

Udělali krok kupředu a poklekli před Andronicem.

„Opakujte po mně,“ přikázal velitel. „My, představitelé Silesie...“

„My, představitelé Silesie...“

„Se tímto vzdáváme velkému Andronicovi...“

„Se tímto vzdáváme velkému Andronicovi...“

„a přísaháme mu poslušnost až do konce našich dní a ještě déle...“

„a přísaháme mu poslušnost až do konce našich dní a ještě déle...“

„a budeme mu sloužit jako otroci tak dlouho, dokud budeme žít.“

Závěrečná slova byla pro Kendricka opravdu těžká a musel ztěžka polknout, než je konečně dokázal, slovo po slovu, zopakovat:

„a budeme mu sloužit jako otroci tak dlouho, dokud budeme žít.“

Dělalo se mu z toho špatně a srdce mu dunělo v uších. Konečně ale byl bolestivý obřad za nimi.

Následovalo tíživé ticho a Andronicus se široce usmál.

„Vy MacGilové jste slabší, než jsem si myslel,“ zavrčel. „Bude mi ohromným potěšením vás zotročit a naučit vás, jak věci fungují v Impériu. Teď jděte a přiveďte mi tu holku, než si to rozmyslím a všechny vás na místě pobiju.“

Jak tam Kendrick klečel, proběhl mu před očima celý jeho život. Věděl, že toto je jeden z rozhodujících momentů v jeho životě. Pokud se všechno podaří tak, jak doufal, bude žít a bude moci vyprávět příběhy o tomto dni svým vnoučatům. Pokud ne, bude už za několik okamžiků ležet na zemi jako chladnoucí mrtvola. Věděl, že všechno hraje proti němu, ale byla to šance, kterou musel využít. Sám kvůli sobě, kvůli MacGilům a kvůli Gwendolyn. Bylo to teď nebo nikdy.

Jedním rychlým pohybem sáhl Kendrick za záda, uchopil meč skrytý pod košilí, postavil se a vykřikl rozkaz, zatímco vši silou mrštil mečem.

„SILESIAŇE, DO ÚTOKU!“

Kendrickův vržený meč rotoval a mířil přímo na Andronicovu hrud'. Byl to opravdu silný vrh, dobře mířený. Dost silný na to, aby zabil jakéhokoli válečníka.

Jenže Andronicus nebyl jako jakýkoli válečník. Kendrick byl o několik metrů dál a Andronicus byl o něco rychlejší. Zvládl se vyhnout letícímu meči. I přesto vykřikl bolestí, protože ho meč krvavě poranil na ruce. Pokračoval v letu dál a zabil generála stojícího za Andronicem, kterému se zabodl do břicha namísto Andronicovy hrudi.

S Kendrickovým výkřikem vypukl chaos. Všude kolem něj ostatní sahali za záda, tasili své skryté meče a sekali hlavy vojákům stojícím v blízkosti. Brom tasil z opasku dýku, ukročil stranou a bodl jí dozadu do hrdla vojáka stojícího těsně u něj. Kolk ze zápěstí sejmul krátký prak, vložil do něj kámen a vrhl ho na vzdáleného vojáka držícího luk. Zasáhl ho přesně do čela, těsně před tím, než stihl vystřelit. Godfrey vrhl dýku, ale jeho muška nebyla tak přesná jako u ostatních a tak místo zamýšleného cíle zasáhl jiného mladého vojáka do nohy.

Všude kolem zněly výkřiky překvapených a zraněných imperiálních vojáků, kteří náhlý útok vůbec nečekali.

Na znamení se v ten samý moment na všech stranách objevili ozbrojení Silesiané a jejich vojsko, náhle vyskakující ze země a seskakující ze zdí. Vyrázili s ohromujícím bojovým pokřikem a stříleli tolik šípů, že jimi potemnělo nebe. Tisíce šípů křižovaly nádvoří a srážely imperiální vojáky ze všech směrů. Silesiané je napadli z více stran a vojáci tak nevěděli, kterým směrem se obrátit. Spousta jich zpanikařila a nakonec se začali bít mezi sebou.

Kendrick zajásal, když viděl, že jeho plán perfektně funguje. Srog ho informoval o skrytých tunelech spojujících nižší Silesii s horním městem, vybudovaných pro případ obléhání, jako poslední možnost využití momentu překvapení. Všichni vojáci trpělivě vyčkávali na svých místech na moment, kdy dá Kendrick znamení.

Tisíce jich nyní vyskočilo ze země a pálili s takovou rychlostí a přesností, že imperiální vojáci naprosto neměli čas reagovat. Kendrick vyrazil kupředu a vrhl se do největší vřavy, chopil se meče nejbližšího mrtvého imperiálního vojáka a zaútočil na dalšího. Atme se bil po jeho boku, stejně jako všichni ostatní. Imperiální vojáci se v nastalém chaosu a panice obrátili a snažili se utíkat všemi směry, jak si nebyli jisti tím, který je ten správný.

Silesiané získávali převahu. Kendrick pobil tucet mužů, než konečně musel pozvednout štít na svou obranu. Atme mu kryl záda, tak jako vždy, a způsoboval Impériu úplně stejné škody. S každým úderem, který zasadili, mysleli na Gwendolyn a na její pomstu.

Tisíce imperiálních vojáků byly naprosto zaskočený. Všichni se dali na útěk směrem k bránám na vnější nádvoří. Dav se řítí na Andronica i jeho muže a zadupal do země vše, co mu stálo v cestě. Ti, kdo se snažili zůstat a bojovat, byli zatlačeni zpět ohromnou masou prchajících lidí. Stejně jako dobytek byli hnáni skrz vzdálenější bránu a zoufale se snažili zachránit před sprchou smrtících šípů, která na ně nepřetržitě dopadala ze všech směrů. Když Silesianům došly šípy, tasili meče a postavili se bok po boku ke svým bratrům ve zbrani.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.